

B

thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

19

SỐ GIÁNG SINH

Hộp thư

KÍNH GỬI QUÍ THÂN HỮU CỦA T.N.

Vì tình trạng giấy báo tăng giá gần gấp rưỡi nên buộc lòng tòa soạn phải giới hạn mọi chi phí để có thể giữ vững tờ báo qua được hoàn cảnh khó khăn hiện tại. Vì thế, kể từ nay cho đến khi khả quan hơn, tòa soạn buộc lòng phải ngưng gửi báo biểu tới các thân hữu theo như thường lệ. Kính mong sự thông cảm của quý vị về quyết định ngoài ý muốn này của tòa soạn.

ĐỒ VUI HÀNG TUẦN

Câu đố của T.N. nêu ra trong số 17 có 2 câu hỏi rõ ràng: 1) Sơn là người thế nào? 2) Có liên hệ họ hàng gì với bà áo đỏ? Vậy mà đa số độc giả gửi về lại quên giải đáp câu hỏi thứ nhất. Nhiều câu trả lời với lập luận rất dài dòng để biện minh cho lời giải đáp. Điều đó chứng tỏ độc giả đã tham gia hết mình.

Đặc biệt một em ở Bảo Lộc lại còn suy luận một cách rất phong phú, ngộ nghĩnh như sau:

Sơn đây là núi.

Cậu bé áo xanh là cây rừng.

Núi rừng «Sơn lâm» là 2 anh em ruột vì cùng do trời đất tạo thành.

Bà mặc áo đỏ là đất. Bà là mẹ đẻ của cậu bé áo xanh vì đất sinh ra và nuôi dưỡng cây rừng.

Đất «Bà áo đỏ» không phải là mẹ của núi «Sơn» vì 1 mình đất không thể tạo thành núi, chỉ có thể tạo thành đồi. Muốn tạo thành núi quan trọng phải có đá. Nhưng đá và đất thường đi đôi với nhau, mà đất «Bà mặc áo đỏ» lại đẻ ra cây rừng «Cậu bé áo xanh» em ruột của núi «Sơn» nên Sơn phải gọi bà áo đỏ bằng dì.

Thật là giàu óc tưởng tượng và riêng tòa soạn xin ngỏ lời khâm phục, dù câu trả lời của em không đúng.

Câu trả lời có thể sẽ đem lại bất ngờ cho độc giả, bởi nhiều khi bạn đọc đi quá xa trong lập luận mà quên mất cái sự thực ở ngay trước mắt. Thằng bé áo xanh là con của bà áo đỏ, Sơn là anh ruột thằng áo xanh.

Vậy lời giải đáp đúng nhất là: 1) Sơn là thằng nói dối; 2) Nó đúng là con ruột của bà áo đỏ.

Sau đây là danh sách độc giả đoán trúng kỳ này:

NHÂN TIN CÁC EM ĐỘC GIẢ BÁO NGÀN THÔNG

Khi hai gia đình Thiếu Nhi và Ngân Thông quyết định tổ chức buổi họp mặt văn nghệ mừng Giáng Sinh, thì báo Ngân Thông đã phát hành. Vì là báo ra mỗi nửa tháng một kỳ nên việc loan tin trên báo sẽ mất thời gian tính.

Vậy tòa soạn Ngân Thông nhắn các em độc giả của Ngân Thông ở Saigon, Chợ Lớn, Gia Định hãy ghé tòa soạn Ngân Thông từ nay cho đến ngày 19-12 1971 để lấy thiệp mời tham dự Buổi Văn Nghệ tổ chức tại Thỉnh Đường trường Quốc Gia Âm Nhạc số 112 đường Nguyễn Du Saigon từ 16 g đến 18 g 30.

Đào Quang Mỹ — Quyên Di Thái Bắc

Nguyễn Thư (Saigon) Nguyễn thị Tố Lan (Khánh Hội) Phạm xuân Hồng (Phước Nhuận) Huỳnh anh Tuấn (Gia Định) Thái dư Nam (Saigon) Đỗ thị Mỹ Lệ (Gò Công). Châu Bá (Ba Xuyên) Võ thanh Tân (Saigon) Lê thị Liên (Chợ Lớn) Nguyễn xuân Đức (Phan Rang). Hoàng thị Năm (Saigon) Nguyễn anh Dũng (Đà Lạt), một em ở Saigon không để địa chỉ.

THƯ TÍN

Cháu NGUYỄN HOÀNG NAM (Cái Răng).— Vị trí dân B.C. do cháu đề nghị như vậy là tốt rồi. Sẽ gửi B.C. cho cháu trong tuần tới.

Cháu TẠ KIM YẾN (Saigon).— Đã chuyển thư của cháu tới bác chủ nhiệm đề xin ý kiến. Cháu đón đọc trả lời.

Em NGUYỄN VĂN VIỆT (Đà Nẵng).— Đã nhận được đủ bài của em. Sẽ gửi bích chương. Nhớ chụp hình khi dán nhé.

Cháu VÂN THỊ LỆ QUYÊN (Cần Thơ).— Những câu hỏi của cháu nêu ra đều đúng cả. Vậy đừng ám ức nữa nhé. Cứ gửi bài và tranh vẽ về đi. Vẽ trên giấy đánh máy loại dày là tốt nhất.

Em HỒ HỮU THỌ (Chợ lớn) sẽ mở mục giới thiệu các trò chơi ngoài trời. Em đón đọc từ số tới.

Cháu HỒ QUỐC TÂN (Huế).— Đã hoàn lại tranh màu của cháu. Bức

đó chưa thể thay thế tranh của Hòa sĩ Vi Vi được cháu ạ.

Cháu TRẦN HÙNG (Qui Nhơn). Chú Lê tất Điều bây giờ đang đảm nhận chức vụ giám đốc kỹ thuật cho một công ty điện ảnh, nên tờ báo Nhi Đồng (nay đổi là tờ YẾT KIỀU) chưa thể ra mắt sớm. Có tin gì mới chú loan báo với độc giả sau. Ở chữ của cháu vẽ lớn quá nên không thể đăng. Lần sau thu hẹp lại để đỡ choán chỗ nhé.

Em VÕ ĐÌNH THẮNG (Bình Thuận) — Đã nhận được đủ bài của em. Tòa soạn đang đọc. 10.000 tờ Bích chương còn in một màu nữa là xong. Trong tuần tới sẽ gửi đến tất các độc giả đã gửi thư về tòa soạn tình nguyện dán giúp cho T.N. Em chờ nhé.

Thầy VÕ TÁ KHÁNH (Qui Nhơn).— Xin cảm tạ thịnh tình của Thầy đối với Thiếu Nhi. Lần trước đã nhận được lời khuyến khích cảm động của Thầy nhưng bận rộn quá không viết thư cảm ơn Thầy được, kính mong thầy thứ lỗi. Bài sự Thiên di của loài chim sẽ đăng.

Cháu NGUYỄN THANH (Tam Kỳ) Đã nhận được đủ bài của cháu. Bài luận đăng trong số này. Đừng buồn nhé, bao giờ chú cũng quý mến cháu và không quên cháu gái nhỏ bé của chú ở Tam Kỳ đâu.

Cháu Đ. T. (Khánh Hội) Bài xuân của cháu, chú thích lắm. Gọi lại cả một khung cảnh tết đầm ấm ngày xưa. Sẽ đăng trong số xuân. Cháu cho tòa soạn địa chỉ chắc chắn nhé. Cháu là một độc giả bí mật nhất của T.N. đấy.

Cháu DƯƠNG THẾ THUẬT (Phan Thiết) Đã nhận đủ bài của cháu. Thẻ của cháu tòa soạn đã làm. Chắc tuần sau cháu sẽ nhận được.

Cháu THI ANH DŨNG (Long Xuyên) Nhà xuất bản Alpha do GS. Lý Thái Thuận điều khiển Cháu có thể tìm địa chỉ ở sau các cuốn sách của nhà xuất bản này. Sẽ mở mục Trò chơi ngoài trời để các em luyện tập sức khỏe.

Cháu TRƯƠNG VĂN BẢO. (Phước Tuy) Đã nhận được đủ bài của cháu. Tòa soạn đang đọc.

Cháu TRƯƠNG VĂN TỔ (Hải Mỹ) Việc thành lập gia đình TN tại địa phương, tòa soạn chưa nghĩ tới. Bài giảng sinh của cháu đến trễ nên số giảng sinh đã lên khuôn rồi.

(Xem tiếp trang bìa sau)

thiếu nhi

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn Điện Thoại 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại: 20.348

trong số này :

TRANG :

BÀI :

- Thư chủ nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1
- Thắc mắc của em do Bách Khoa phụ trách 2
- Bài ca đêm Giáng sinh 3
- Sự tích thơ mộng của cây Noel 4
- Nhật Tiến kể 6
- Giải trí, câu đố hàng tuần 6
- Thủ công: Cây Giáng sinh, Thiên 7
- Thần Giáng sinh, in thiệp Giáng 7
- sinh 7
- Ảo thuật 10
- Lễ Giáng sinh của Quốc Bảo 11
- Tò mò về loài chim 13
- Tây hồ Hà Nội của Nguyễn Tài Năng 14
- Vườn trẻ trên mặt biển của Nguyễn Xuân Hiếu 15
- Vườn Hồng : Đỗ Phương Khanh, Chi Lan và 16
- Ngô Thị Trân 16
- Bướm trong vườn 18
- Muôn hồng nghìn tía 19
- Lược sử về lễ Giáng sinh của Lê Xuân Nho 22
- Đêm Noel nhạc phẩm của Lương Vĩ Bình 23
- Mạo hiểm xứ Phi Châu 24
- Đọc sách: tác phẩm Đoàn Khuê do Mai Kim điểm 26
- Cuộc thi sáng tác 27
- Cách giữ gìn cuốn sách 27
- Bài luận hay nhất lớp 28
- Chuyện lạ bốn phương của Xuân Thảo 29
- Công Chúa Thủy Tiên
- Đường lên núi Thiên Mã
- Tiếng hú trên đỉnh Chà Hóc

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,
Cách đây 1971 năm, vào đêm 24 rạng ngày 25, đức Giê Su ra đời.

Hàng năm, đến ngày này, khắp nơi trên thế giới, người công giáo đều hân hoan mừng lễ Giáng Sinh.

Hôm nay, chúng tôi xin kể ít chuyện vui liên quan đến học đường gọi là quà mọn Giáng Sinh cho các em.

BÀI HỌC CÁCH TRÍ

Trong giờ học cách trí, thầy giáo cho ra đầu đề như sau :
Các em cho biết về đường.

Một em đã viết như thế này : Đường màu trắng. Nó làm cho cà phê có mùi đắng, khó uống khi người ta quên bỏ nó vào.

CHẮC CHẮN LÀ KHÔNG

Học trò : Thưa thầy, có khi nào thầy phạt người nào về một việc mà người đó không có làm ?

Thầy giáo : Chắc chắn là không.

Học trò : Thưa thầy, hôm nay con không có làm bài thầy cho hôm qua.

TRÁI ĐẤT TRÒN

Thầy giáo : Trái đất tròn. Vậy em thử đưa ra ba chứng minh.

Học trò : Thưa thầy, thứ nhất điều đó có chép trong sách địa dư, kể đến là thầy vừa mới nói và sau cùng, ba cháu cũng có nói như vậy.

NGHỀ THÍCH HỢP

Một người cha trong gia đình đến thăm vị giáo sư đã dạy con mình. Trong câu chuyện, người cha hỏi ý kiến giáo sư :

— Thưa giáo sư, xin giáo sư vui lòng cho biết cháu sau này nên chọn nghề gì ?

Giáo sư : Phi công. Nó rất có khiêu về nghề này. Người cha ngạc nhiên : Giáo sư nói nghề phi công à ? Giáo sư : Đúng thế. Thưa ông, con ông lúc nào cũng ở trên mây.

HẠNG NHẤT VỀ CHÁNH TÁ

Một em về khoe với ba :

— Ba ạ, hôm nay con đứng hạng nhất về chánh tả vậy

ba mua cho con xe máy như lời ba hứa với con hôm trước.

— Ba đồng ý, nhưng con cho ba biết xe máy, chữ máy viết ngắn hay dài.

— Thôi ba ạ, bây giờ con thích xe đạp, ba mua cho con xe đạp cũng được.

RÚT LẠI LỜI NÓI

Hai cậu học sinh nói với nhau :

— Tao cho mày biết nếu ông hiệu trưởng không rút lại lời nói, chắc chắn là tao thôi không học trường này nữa.

— Ông hiệu trưởng nói sao ?

— Ông nói ông không muốn thầy mặt tao ở trường này.

GIỎI TOÁN

Một ông thanh tra đến xét một lớp học ở một tỉnh nhỏ.

-- Cậu này coi có vẻ sáng sủa, vậy năm với năm là mấy ? Sau một hồi suy nghĩ, cậu học sinh trả lời mạnh dạn :

— Dạ thưa, năm với năm là chín.

— Giỏi quá ! Cậu trả lời sát với con số đúng.

ÔNG THANH TRA CAN ĐẮM

Trước mặt ông thanh tra đến xét lớp, cô giáo hỏi một em bé mẫu giáo :

— Bẩy trừ bớt sáu còn mấy ?

Cô bé ấp úng không trả lời được và lại có vẻ mặt sắp sửa khóc. Thầy vậy, vị thanh tra vốn yêu trẻ con, đứng sau lưng cô giáo, giơ một ngón tay ra dẫu.

Nhưng cô bé vẫn im lặng.

Cô giáo nhắc lại : Dễ quá, sao em chưa trả lời. Thí dụ, em có bảy viên kẹo, em ăn hết sáu, còn bao nhiêu ?

Cô bé vẫn không trả lời được. Ông thanh tra cứ giơ ngón tay lên làm dẫu.

Cô bé thầy vậy liền đứng dậy nói :

— Thưa cô, ông này muốn xin phép cô đi tiểu.

Các em thân mến,

Chúng tôi kể ra những câu chuyện trên với mục đích là muốn cho các em lúc nào cũng vui.

Điều kiện cốt yếu, hay nói đúng ra cái vốn quý giá nhất của con người để thành công, không phải tiền bạc mà là sức khỏe.

Sự vui tính, hài hước rất có lợi cho sức khỏe. Cười là một vị thuốc bổ. Trong bữa ăn, chuyện trò vui vẻ, làm cho việc tiêu hóa dễ được điều hòa.

Người hay cười nhàu, phàn nàn, sớm muộn gì cũng phải đến tìm thăm ông thầy thuốc.

Các em hãy tập vui tính. Các em hãy tập cười. Các em hãy yêu công việc của các em. Các em sẽ có sức khỏe. Các em sẽ yêu đời và thành công.

Chúc các em một Giáng Sinh đầy vui tươi.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

ĐỌC VÀ CỒ ĐỘNG NHIỀU EM ĐỌC

THIẾU NHI

THẮC MẮC CỦA EM

HỎI : 1) Cháu học Vạn Vật, giáo sư có giảng bài Đại Cương về địa cầu trong đó giáo sư có nói « Trung Tâm bão còn cách xa mấy chục hải lý. Vậy hải lý là gì ? Và nghĩa của câu đó thế nào ?

2)

Cháu HOÀNG MỘNG TUYẾT
(Chợ Lớn)

ĐÁP : 1) Hải lý là đơn vị đo chiều dài của ngành hàng hải. Quả địa cầu là một khối tròn có góc ở tâm là 360 độ ứng với chu vi địa cầu là 40.000.000 mét. Vậy 2 điểm A và B trên địa cầu ứng với góc ở tâm là 1 phút (1 phần 60 độ) thì khoảng cách giữa A và B là một hải lý. Nói gọn hơn, theo định nghĩa thì «Hải lý là độ dài cung kinh tuyến 1 phút». Mỗi hải lý tính ra mét thì bằng :

$$\frac{40.000.000 \text{ mét}}{360 \times 60} = 1.852 \text{ mét.}$$

2) Câu hỏi về kĩ lô chu kỳ ở Ti vi và Radio, anh Bình Electronic sẽ trả lời em ở trong trang kỹ thuật.

HỎI : 1) Ngoài phong bì chung quanh có in viền xanh, đỏ, trắng. Nó có nghĩa gì không ? Và chữ «CORREO AEREO» có phải là «thư từ hàng không» không ? Nó là tiếng nước nào vậy ?

2) Các hình ảnh sinh vật học ở bìa sau Thiếu Nhi được trích trong sách báo ngoại quốc nào (có phải từ điển Larousse không ?)

NGƯỜI PHÙ ĐỒNG
(Vũng Tàu)

ĐÁP : 1) Màu sắc xanh đỏ trắng trí bao thư không có ý nghĩa nào rõ rệt.

(Xem tiếp trang 21)

NGÀY RA ĐỜI CỦA MỘT NHẠC PHẨM BẤT HỦ : BÀI CA ĐÊM GIÁNG SINH

— *Silent night, holy night All is calm All is bright. Holy infant
so tender and mild ...*

— *Đêm vô cùng. Giây phút tưng bừng. Đất với trời se chữ đồng
Đêm nay Chúa Con Giáng sinh xuống gian trần...*

Không một lễ giáng sinh nào mà trên thế giới lại không vang lên điệu ca bất hủ này, từ một miền núi tuyết xa xôi, trong một vùng thôn dã hẻo lánh hay giữa kinh thành tràn ngập ánh sáng rực rỡ của những cây Giáng Sinh dựng bên hang đá của Chúa Hải Đồng.

Tiếng Anh gọi tên bài hát là *Silent Night, Holy Night*, tiếng Đức gọi là *Sittle Nacht, heilige Nacht*, tiếng Pháp là *doucenuit, sainte nuit*, chúng ta gọi là bài *Đêm yên lặng, Đêm Thánh vô cùng*. Bài ca bất hủ này đã chinh phục toàn thể thế giới và trở nên có tính cách huyền diệu nhiệm mầu.

Nhưng ai đã là tác giả của bài ca này? Chúng ta hãy trở về với ngôi làng nhỏ Oberndorf nằm giữa những rừng thông quanh năm có tuyết phủ ở miền Tyrol nước Áo. Cũng như muôn ngàn ngôi làng khác, Oberndorf có tất cả vẻ trầm lặng, yên tĩnh với đầy đủ những sinh hoạt hàng ngày. Ở đó cũng có một ngôi nhà thờ, một cái trường nhỏ bé và một vài căn phố nhỏ hiền hòa. Cha sở coi sóc nhà thờ là cha Mohr. Ngoài việc giảng đạo cha còn có một tâm hồn thi sĩ, người hay sáng tác những bài thơ nhuộm màu sắc tôn giáo. Người đệm đàn phong cầm cho nhà thờ trong các buổi lễ là một giáo viên của trường làng, Ông Franz Gruber. Trong bầu không

khí êm ả của một nơi hẻo lánh cha Mohr và ông Franz Gruber đã sáng tác những bài thơ và một đôi khi Franz Gruber đem phở thành những nhạc khúc ngắn.

Vào mùa Giáng Sinh năm 1818, ngôi nhà thờ ở Oberndorf không có tiếng phong cầm. Bởi lẽ dễ hiểu là

cây đàn cũ kỹ với những phím đàn đã ngả màu vàng ủa này đã bị Chuột gặm nhấm hư hết cả các dây. Người thợ sửa đàn phải qua mùa xuân tới mới trở lại. Trong sự buồn bã vì trục trặc bất ngờ này, Cha Mohr đã làm một bài thơ ngắn sai

người cầm tời cho Franz Gruber. Suốt đêm hôm ấy, ông giáo viên già nua này đã cặm cụi ngồi bên chiếc đàn lục huyền để phở thành nhạc.

Và ngày Giáng Sinh đã tới, ngôi nhà thờ nhỏ bé bắt đầu vang lên tiếng hát của một bài ca mới ra đời thay cho những nhạc khúc sẵn có vẫn được chiếc phong cầm cũ kỹ tấu lên. Cha Mohr đã khóc nức nở vì xúc động.

Bài hát sau đó được lan truyền rất mau trong khắp nước Áo. Mọi người nghiêm nhiên coi nó như một sản phẩm của dân ca và không ai nghĩ đến chuyện tìm hiểu xem tác giả của nó là ai.

Mãi 12 năm sau, mới có người đặt thành vấn đề tác giả của bản nhạc. Đó là vua nước Saxe. Bởi nhà vua sau khi nghiên cứu kỹ bản nhạc, đã quả quyết nó không phải là một sản phẩm của nhân gian. Một cuộc tìm kiếm tác giả mới bắt đầu được tung ra với sự tham dự của nhiều nhạc sĩ. Họ đã đi qua nhiều giáo đường, nhiều làng mạc, nhiều quán vắng, từ kinh thành nhộn nhịp cho đến các nơi hẻo lánh xa xôi.

Và sau rồi rút cục họ cũng đã tìm được tới ngôi làng nhỏ bé Oberndorf nằm khiêm nhường dưới những rừng thông phủ tuyết trắng.

Ở đó họ đã gặp Cha Mohr và người giáo viên già nua Franz Gruber. . .

— *Hãy học hỏi như thể bạn sống được đời đời và hãy sống như bạn có thể chết được trong ngay mai.*

ERIK SATIE

SỰ TÍCH THƠ MỘNG CỦA CÂY NOËL

Không thể xác định một cách rõ rệt là cây Noel đã xuất hiện từ bao lâu nay rồi. Nhưng hàng năm, cứ vào dịp Giáng sinh, khắp mọi nơi trên thế giới, cây Giáng sinh là một biểu tượng không thể thiếu trong hầu hết mọi gia đình. Trong bầu không khí lạnh lẽo của đêm cuối năm, bên ánh lửa hồng nổ lép bép reo vui, cây Noel ngự trị bên hàng đá của chùa Hải đông với muôn ngàn ánh đèn rực rỡ đã đem lại cho người lớn một cảm giác rung động tuyệt vời và với trẻ nhỏ, những gói quà nhỏ xiu, xinh xinh treo trên cành cây, lại càng tăng thêm vẻ hấp dẫn bội phần.

Có nhiều truyền thuyết về cây Noel. Và một trong những truyền thuyết này là câu chuyện của cậu bé khốn khổ Hansala, con một người tiểu phụ nghèo khổ ở Alsace, miền Bắc nước Pháp...

NHẬT-TIẾN kể

ĐẤU CHÂN TRONG GIÓ TUYẾT

Hansala đã từ biệt cha nó từ buổi chiều. Khuôn mặt khắc khổ và cần cỗi của ông như còn hiện rõ trước mắt. Nhưng Hansala cũng chưa xúc động bằng những nét mặt tiêu tụy và còm cõi của bảy em nhỏ. Chúng nó xếp thành dãy dài ở ngay ngưỡng cửa lúc đưa tiễn Hansala. Ngọn gió lạnh lẽo thổi từ những rặng thông phủ tuyết trắng xóa làm vờ mặt của chúng nó mất hết vẻ hồng hào: «Anh Hansala kiếm được việc làm rồi gửi quà về cho em nhé». Con bé út thỏ thẻ nói vậy, và Hansala không hứa hẹn gì. Thật ra con đường trước mặt của nó thật là mờ mịt. Rừng thông ngút ngàn. Tuyết đã đóng dày trên khắp các lối đi. Tất cả mọi nhà trên thế gian này hẳn đều đã đóng cửa để sửa soạn một lễ Giáng Sinh tưng bừng. Nhưng Hansala bắt buộc phải đi xin việc trong ngày hôm nay. Theo tục lệ, nhà nào nhận lời xin việc làm của nó trong hôm nay, sẽ dành cho nó công việc luôn suốt cả một năm. Một năm liền không phải lo vấn đề cơm áo, thật là dễ chịu và cũng bớt một gánh nặng cho gia đình, đó là chưa kể nó sẽ dành dụm được ít tiền giúp đỡ thêm phần nào cuộc sống vất vả cực nhọc của cha. Đó là điều mà Hansala mơ ước. Nó phấn khởi dấn mình vào gió tuyết. Những lối chân nhỏ bé của nó in lác lõng trên

mặt tuyết trắng xóa. Đói và lạnh. Bát súp ngô độc nhất của bữa tiệc tiễn đưa đã tiêu veo trong chốc lát. Tuy vậy Hansala cũng đã lần tới được một ngôi làng nhỏ bé ở bên kia đồi. Lúc ở rừng ra, Hansala mang theo một cây thông nhỏ. Một cây thông tuy eo uột, nhưng có đủ cả rễ và lá. Nó sẽ bán cây thông này hoặc đổi nó lấy một khúc bánh ăn đỡ lòng trong trường hợp không xin được việc làm.

Đầu tiên, Hansala tới gõ cửa một cửa tiệm có vẻ sang trọng. Trong khi chờ đợi, nó ghé mắt qua khung cửa nhìn vào. Thật là khung cảnh thần tiên mà không bao giờ Hansala dám mơ ước. Trong nhà treo đèn kết hoa cực kỳ rực rỡ. Lò sưởi rực rỡ tỏa ánh sáng và hơi ấm cúng khắp căn

phòng, đứng ở đó Hansala có thể nghe thấy rõ tiếng củi nổ lép lép và thấy những đốm lửa nhảy múa như pháo bông. Tất cả trẻ con trong nhà đều ăn mặc sang trọng. Chúng nó quây quần quanh lò hồng, nó đùa vui về. Tiếng cười nói của chúng nó có lúc ồn ào đến nỗi Hansala phải gõ cửa tới ba lần mới có người nghe thấy. Ông chủ tiệm to béo mập mập với vóc dáng của một người «không thiếu thốn gì cả» đã ra mở cửa. Con gió lạnh ào tới làm ông ta nhắm mắt lại.

— Ai thế?

Giọng nói của ông sao mà dữ quá thế. Hansala run sợ. Nhưng nó cũng cố gắng trả lời:

— Thưa ông chủ, cháu muốn xin việc làm...

Mặt ông ta càng nhẵn thêm, tiếp theo là tiếng nói cộc lốc :

— Đây không cần người...

Hansala vội nói nhanh đề ông ta khỏi đóng sập cửa vào :

— Thưa ông, cháu bán cây thông này vậy ông mua giùm.

Lần này thì ông ta cất tiếng cười ha hả. Ông ta nhìn Hansala từ đầu đến chân. Nhìn cả cây thông tong teo nó vác trên vai. Rồi ông nói :

— Mày nói sao ? Ai dùng làm gì mà mua cây thông này. Có mà điên...

Cờ hợng thẳng Hansala nghẹn lại. Nó không thể cất tiếng được nữa. Mối hy vọng vừa nhen nhúm trong lòng đã vụt tan biến như ánh sao rơi trên bầu trời. Cánh cửa đóng sập lại ngay sau đó và khung cảnh âm ỉng thần tiên trước mặt vụt mất đi. Bên tai Hansala chỉ còn nghe thấy tiếng cười rộn rã của lũ trẻ. Hansala nghĩ đến đàn em nhỏ bé của mình. Chắc giờ này chúng nó đang rúc trong một ổ rơm nào đó và chúng sẽ đón mừng Thiên Chúa Giáng Sinh trong giấc mơ khi ngủ.

Hansala lại cất bước. Nó lê gót trong mọi mệt, run rẩy và tê cóng. Nó đã lần lượt gõ cửa từng nhà, nhưng đi đâu Hansala cũng bị xua đuổi. Không ai còn thì giờ để bận với một đứa bé con. Thời gian còn lại của ngày sửa soạn chào mừng Thiên Chúa Giáng Sinh thật là ít ỏi.

Bữa tiệc nửa đêm đang được sửa soạn gấp rút để hoàn tất trước giờ đi lễ nhà thờ. Mùi ngỗng quay, mùi thịt nướng, mùi bánh pha gia vị tỏa thơm ngào ngạt trong bầu không khí yên tĩnh và lạnh lẽo. Hansala càng thấy cơn đói nổi lên dây vò, hành hạ. Nó dựa lưng vào hàng rào một căn nhà thờ hờn hèn. Hai chân của nó run bần lên và như muốn khụy xuống. Đói và mệt.

Nó ngược mắt nhìn lên bầu trời. Những vì sao nửa đêm sáng lóng lánh như những hạt kim cương đính trên tấm thảm nhung đen. Chuông nhà thờ bắt đầu nổi lên rộn rã từ phía bên kia đồi. Cánh cửa mọi nhà đã mở tung ra. Mọi người đổ ra đường lũ lượt với những bộ quần

áo đẹp dễ nhất, sang trọng nhất và dĩ nhiên là ấm áp nhất rồi. Người ta chúc tụng nhau ồn ào. « Mừng Chúa Giáng Sinh » « Xin cho được an lành trong ý chúa ». Hansala, không biết làm gì hơn là đi theo ánh đuốc của đoàn người. Những đứa bé cố vượt khỏi tay mẹ để chạy lên trước tung tăng. Lại một lần nữa Hansala nghĩ đến bầy em khốn khổ của mình. Bất chước mọi người, Hansala cũng thăm cầu xin trong ý nghĩ « Xin cho các em được an lành trong ý chúa ». Đoàn người đi vội vã theo tiếng chuông thúc dục của nhà thờ. Hansala tụt lại ở đằng sau vì đói và mệt. Cuối cùng nó chỉ còn trông thấy ánh đuốc đỏ rực lốm đốm in một màu rực rỡ, trải dài trên con đường tối tăm và lạnh lẽo.

Nó không còn cố gắng thêm được nữa. Hansala tạt ngang con đường đất nhỏ để đi vào bìa rừng. Nó ngồi phệt xuống một nệm cỏ ướt đầm sương đêm. Nó lầm bầm nói :

« Mình không có gì mừng chúa, thì xin tặng Chúa cây thông khốn khổ này, cây thông đã bị xua đuổi và riêu cọt suốt từ buổi chiều ». Rồi Hansala nhắm mắt lại. Hai giọt nước mắt nóng hổi rớt ra lóng lánh ở bên bờ mi.

Nhưng bỗng nhiên nó thấy bầu không khí như ấm áp hẳn lại mặc dầu tuyết đang bắt đầu rơi. Văng vẳng bên tai, Hansala nghe thấy

tiếng nhã nhạc vang lừng cơn đói và mệt bỗng nhiên tan biến mau chóng. Hansala thấy toàn thân mình nhẹ nhõm như được nâng niu dưới những đôi cánh trắng của Thiên Thần. Và cây thông eo uột của Hansala, bỗng bắt rễ và vươn mạnh trên nền trời cao.

Lúc tan lễ trở về, tất cả dân trong vùng ngạc nhiên khi thấy ở ven rừng có hào quang rực rỡ. Họ đổ xô đến coi. Mọi người đã trông thấy một đứa bé nằm ngủ dưới một gốc thông hùng vĩ. Khuôn mặt của nó rạng rỡ như thiên thần. Đó chính là đứa bé buổi chiều mà ai cũng xua đuổi.

Không ai bảo ai, tất cả mọi người đều quì xuống. Họ cầu nguyện rồi đem treo những gói quà mới nhận được ở nhà thờ, lên những cành thông.

Trong giấc ngủ, Hansala khẽ mỉm một nụ cười tươi sáng và rạng rỡ.

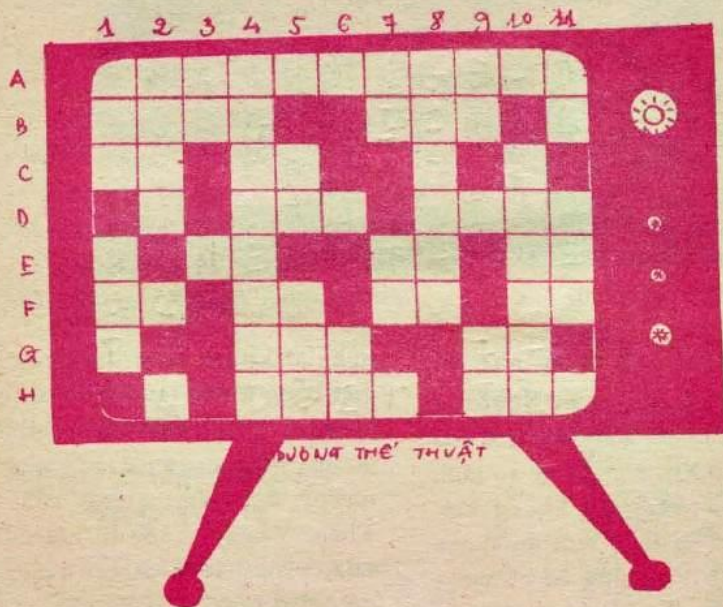
LUẬT SƯ GIỎI

Jean Gabin, một tài tử nổi tiếng của Pháp đã nhận định về một luật sư giỏi như sau :

— Một luật sư giỏi là một luật sư, sau khi cãi cho bị cáo, đã khiến quan tòa phải tuyên bố : « Tòa xác nhận bị can vô tội, nhưng tòa khuyến cáo lần sau bị can đừng hành động như thế nữa ».

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ TIVI

NGANG :

A— Tên vị Thánh Tò ngành Hải Quân VN.

B— Tính đủ loài thú — Đôi...bày dậm. (Viết ngược) — Xê ra.

C— Nói không ra lời — Con chót trong nhà — Quả trứng — Chữ đầu vắn.

D— Mập mập — Có người gọi đùa là « chú sī » — Tặng bốc để kiếm lợi.

E— Bò con — Người sanh ta — Bậc học thấp nhất (viết tắt) — Tiếng cười.

F— Châu nhỏ nhất — Hoa chưa nở — Dùng để vẽ — Ngày thứ tám (viết tắt).

G— Bệnh liệt — Nói ngoa — Tiếng ngựa kêu (viết ngược).

H— Tiếng kêu khi bị tai nạn — Heo kêu — Người nam gọi cha.

DỌC :

1— Mùa lá rụng — Ông Phật.

2— Uống nó nhiều thì như người mất trí — Chữ thứ 3 — Trước B.

3— Con dấu của vua — Nhỏ hơn anh.

4— Thi Hào, tác giả của « Đoạn trường Tân Thanh ».

5— Hát — Tết của các em (viết tắt) — không khô.

6— Thứ bánh gói bằng nếp, nhân đậu — Chữ thứ nhất — Xê i.

7— Măng cầu — Toán cộng (viết tắt) — Tên bác chủ nhiệm (viết tắt).

8— Dùng để đi chợ, không lớn.

9— Bậc học cao nhất (viết tắt) — Gậy — Không nhiều.

10— Gật gù — Người sanh ra trước ta.

11— Không không (viết ngược) — Lạnh (tiếng Tàu) — Nguyên âm thứ nhất. (xem trả lời trang 26)

DƯƠNG-THẾ-THUẬT

82 Bến Ngự Ông
Phan Thiết

— Liều thuốc chữa bệnh đau khổ : đó là nghĩ đến những kẻ khổ sở hơn mình.

CÂU ĐỐ KỲ NÀY

Các em có thể trả lời 1 trong 2 câu sau này, trường hợp làm được cả 2 câu càng qui (tinh thần Thiếu Nhi mà) :

1) Tôi đang lái xe hơi trên đường trường. Bỗng nhiên cả hai lốp xe đều bị bẹp. Tôi lại không có bánh Secours (dự phòng). Quanh chỗ xe bị hư không có nhà sửa xe nào. Vậy bạn hãy chỉ giúp tôi cách làm thế nào để tôi chạy được.

2) Lúc 7 giờ, một chiếc đồng hồ bắt đầu gõ chuông. Nó đã phải mất 7 giây để gõ 7 tiếng. Vậy tới lúc 10 giờ nó phải mất bao lâu để gõ 10 tiếng ? (Câu đố này của Giáo Sư NGÔ CẦN)

(Câu trả lời, danh sách độc giả đáp trúng sẽ đăng trong số 21 Kỳ này nếu đáp trúng, các em sẽ vô được T.N. SỐ TÂN NIÊN 1972 in tuyệt đẹp)

VUI CƯỜI

NHẢY DÙ :

Một anh hùng nhảy dù có tính khát lần khát mòn. Một hôm anh nhảy dù từ phi cơ với độ cao bốn ngàn mét. Nhìn máy đo độ cao anh ta nói :

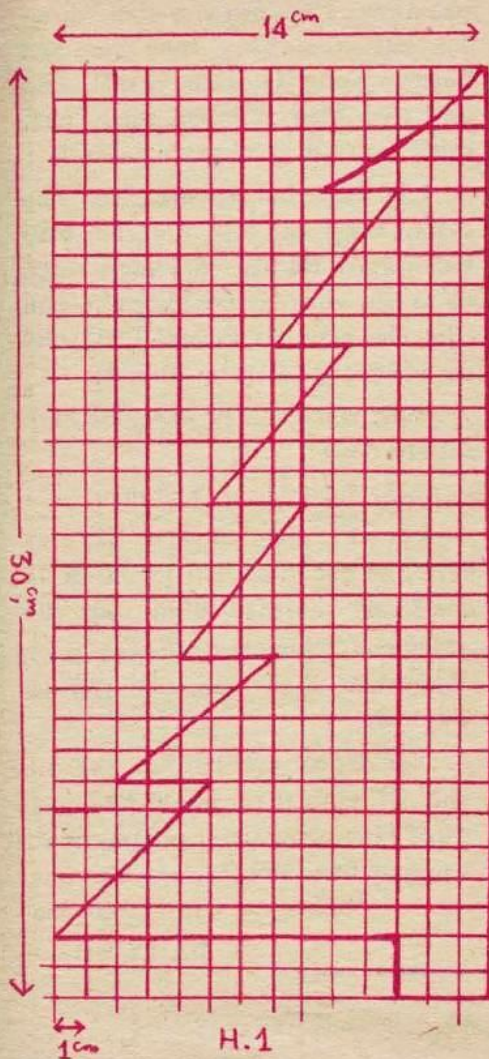
— Còn 2.000 m nữa, mình vẫn còn thì giờ ngắm cảnh.... 1000 m ... Ồ ! Cảnh đẹp quá, bỏ qua rất ưỗng.... 500 m, mình vẫn còn thì giờ, mở dù làm gì vội... 200 m... 50 m... 20 m... 5 m... Anh ta bỗng la to :

— A ha ! Ta đã xuống gần đất rồi, ta không cần dù nữa.

ĐẶNG BÌNH TÂN

CÂY GIÁNG SINH

VIT MỜ

CÁCH LÀM: Vẽ và cắt MẪU theo H. 1.

Đặt MẪU lên 2 tờ bìa màu xanh lá cây gấp đôi. Cắt theo mẫu để thành 2 cây Giáng Sinh. Cắt mỗi cây theo đường chấm như H. 2, một cây thì cắt từ gốc lên lưng chừng, cây kia thì cắt từ ngọn đến lưng chừng. Ghép 2 cây với nhau theo đường vừa cắt. Thế là ta đã có 1 cây Giáng Sinh như H. 3.

Bây giờ các em chỉ còn phải trang hoàng cho cây Giáng Sinh trên bằng những quả Chuông Bạc và Ngôi Sao Vàng theo như cách làm dưới đây là các em sẽ có 1 cây Giáng Sinh để bày ở phòng học rồi:

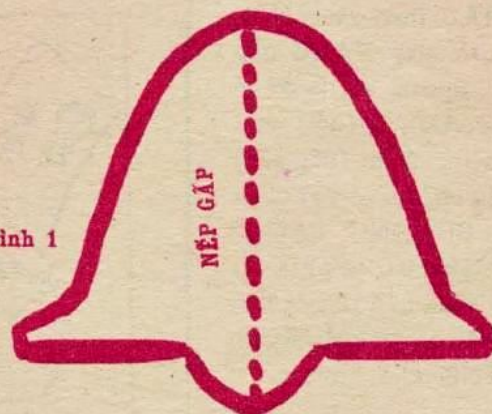
CÁI CHUÔNG BẠC

CÁCH LÀM:

Vẽ và cắt MẪU theo như H. 1. Đặt MẪU lên trên 1 tờ giấy bạc (giấy thiếc) gấp 3 rồi cắt theo hình MẪU để có 3 cái Chuông. Gấp 2 mỗi cái CHUÔNG theo như đường chấm (nếp gấp) ở H. 1 (Hình MẪU). Dán 3 cái CHUÔNG vào với nhau theo như cách dán ở H. 2 (mỗi cái Chuông chỉ cần dán có 1/2 như phần bôi đen ở H. 2). Trong khi dán ta nhớ để sợi chỉ ở giữa nếp gấp để làm dây treo. Xong ta đã có 1 cái CHUÔNG BẠC như H. 3.

Hình 1

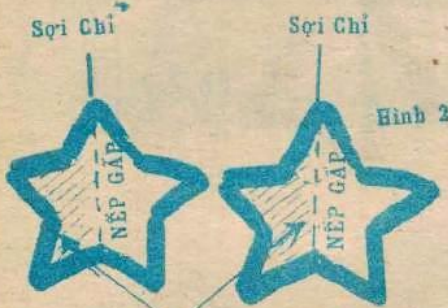
Hình 2

Hình 3

IN THIỆP GIÁNG SINH

Hình 1,

Hình 2

Phần đề dán nửa Ngôi Sao

Hình 3

NGÔI SAO VÀNG

CÁCH LÀM :

Vẽ và cắt MẪU theo như H. 1. Đặt MẪU lên tờ giấy VÀNG gấp 3 cắt theo MẪU, nhưng vậy ta đã có 3 ngôi sao vàng. Gấp 2 (đôi) mỗi ngôi sao theo đường chấm (nếp gấp) ở hình MẪU dán chúng lại với nhau như cách dán CHUÔNG BẠC ở trên, nhớ trong khi dán ta phải đặt 1 sợi chỉ ở giữa theo nếp gấp để làm dây treo. Như vậy ta đã hoàn thành 1 ngôi SAO VÀNG như hình 3.

CHÚ Ý: Cây Giáng Sinh, cái CHUÔNG BẠC và ngôi SAO VÀNG các em có thể làm to hay nhỏ tùy theo ý các em, chỉ cần vẽ chúng theo ô vuông nhỏ nếu muốn làm nhỏ chứ không nhất thiết phải theo kích thước đúng như hình vẽ trên.

Mong các em làm được 1 cây Giáng Sinh đẹp như ý muốn để mừng Lễ GIÁNG SINH.

Các bạn mến !...

Nhân dịp lễ Giáng sinh, Vũ xin giúp các bạn tự tay làm lấy 1 cái thiệp chúc Giáng sinh để gửi tặng bạn bè, hoặc giữ làm kỷ niệm ngày mình... thành công ! Thiệp này rất dễ làm và nó rất xinh xắn, dễ thương !

VẬT LIỆU CẦN THIẾT :

Giấy vẽ hiệu OLYMPIC loại Súp 36... pô (Super)

Kéo, dao bào (lưỡi lam).

Màu nước.

Cọ, bàn chải đánh răng (có lấy thì lấy cái của mình, đừng lấy của bố mẹ. Kẻo ăn roi đấy !)

Đĩa nhỏ (lớn cũng được !)

NÀO ! BÂY GIỜ CHÚNG TA BẮT TAY VÀO LÀM :

Các bạn dùng kéo cắt theo hình dáng thiệp chúc, kích thước tùy. Dùng bút chì vẽ lên tờ giấy khác hình mà các bạn thích (nhưng hình phải cho vừa cái thiệp nữa !). Vẽ xong, lấy dao bào rạch theo lần bút chì, rạch cho khéo tay, cho có cạnh nhọn dẹt hoẵng. (xem hình 4).

Lấy hình đã cắt xếp vừa lên

thiệp. (xem hình 2)

Cho màu vừa đủ dùng vào đĩa, pha nước. Nhớ pha vừa thôi, đừng đặc quá cũng đừng lỏng quá, kéo hông — Xong lấy cọ khuấy màu cho đều (À ! Màu tùy bạn thích nhé, thích màu nào pha ngay màu đó !)

Lấy bàn chải cọ màu vào cho thấm, xong rảy vào đĩa cho màu xuống bớt. Để bàn chải cách thiệp cỡ 10 cm, xong lấy tay khảy nhẹ bàn chải cho màu tia xuống. Càng nhỏ nét màu càng tốt (xem hình 4)

Búng màu cho đều, đừng để hình cắt lay động !

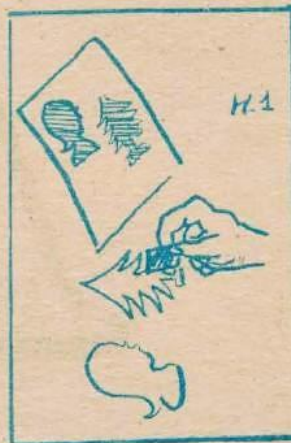
Búng xong để cho khô màu.

Khi chắc màu đã khô, Lấy tay khều nhẹ cho hình rơi ra. Hình đã che không cho màu dính vào, chỗ trắng che có hình thức cho ta 1 khuôn hình thật xinh xắn, dễ thương. (hình 5)

Bên trong, các bạn có thể viết chữ để chúc bạn mình. Khi nhận được tặng phẩm của bạn làm, người bạn «của bạn» sẽ cảm động vô cùng !

Chúc các bạn thành công !

DẠ LY VŨ

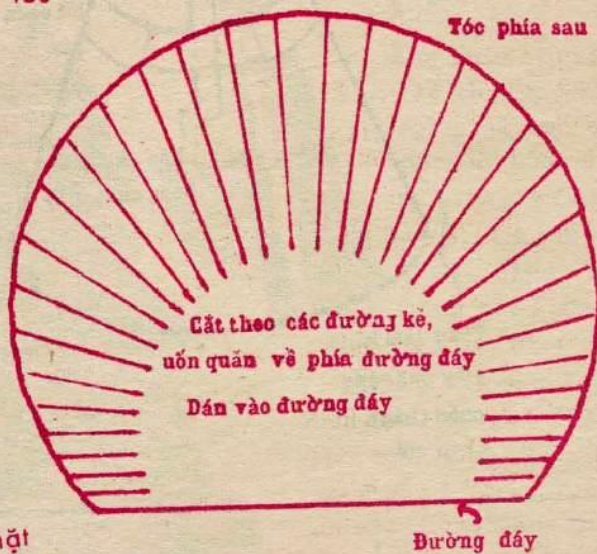

THỦ CÔNG BÀY TRÊN HANG ĐÁ HAY CÂY NOEL.

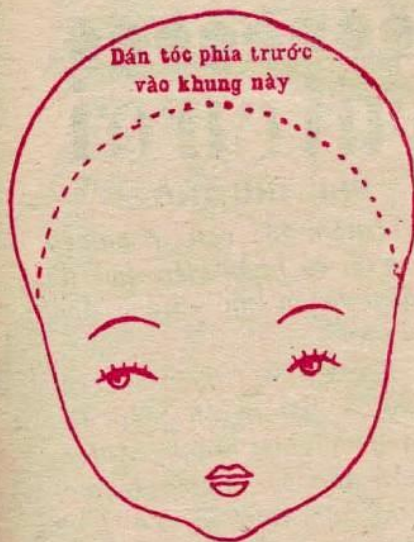
THIÊN THẦN GIÁNG SINH

1) THIÊN THẦN CẦU KINH

Làm tóc

Làm mặt

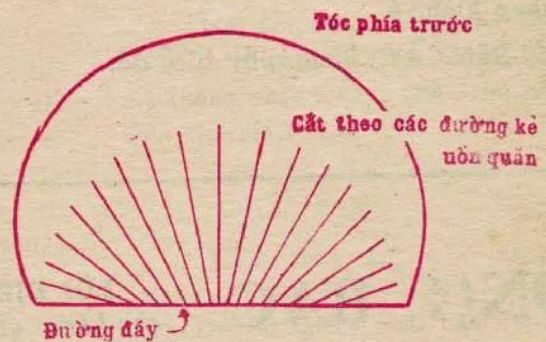
Dán tay và sách vào ngang hông

VẬT DỤNG

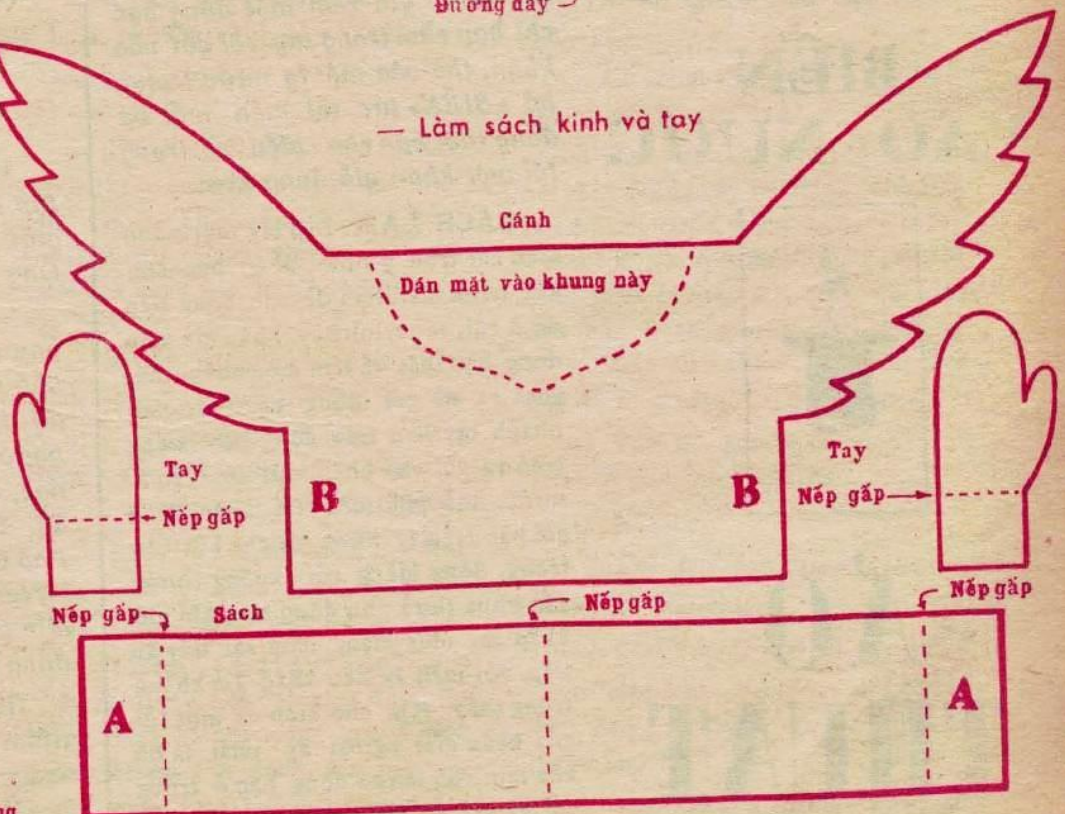
— Giấy trang kim nhiều màu (trắng, vàng, xanh...)

CÁCH LÀM

- 1) Cắt giấy trắng mặt và cánh, (theo hình vẽ)
- 2) Vẽ mắt mũi, miệng.
- 3) bôi ít phấn đỏ lên hai bên má
- 4) Cắt tóc bằng giấy vàng (theo hình vẽ)
- 5) Thực hiện theo hình vẽ.

— Làm sách kinh và tay

Dán A vào B (mặt sau của thân mình)

THIÊN THẦN CẦU KINH

- 1) ĐẦU : Thực hiện như trên, riêng tóc chỉ uốn quăn, không dán.
- 2) CÁNH : Vẽ theo hình trên giấy màu rồi cắt ra.
- 3) CỔ : Giấy hoa cắt và dán theo hình.
- 4) MÌNH : Dùng giấy bìa dán lên bằng giấy trang kim và uốn theo hình chúp cụt. Tay cắt bằng bìa theo hình vẽ
- 5) ĐÈN CÂY : Bằng giấy bìa, đỏ.

II) THIÊN THẦN RƯỚC NẾN

ĐỒNG BẠC BIẾN VÀO NƯỚC

ẢO THUẬT

LỜI DIỄN : *Bạn trình bày cho khán giả xem một đồng bạc chỉ bạn cầm trong tay rồi gói vào khăn, thả vào một ly nước trong, hô «BIẾN» tức thì biến mất và đồng thời bạn cho hiện về trong túi một khán giả đang xem.*

CÁCH LÀM : Bạn lấy một mảnh kiến cắt tròn y như đồng bạc chỉ, khi trình diễn bạn để sẵn đồng tiền đó ở túi, lúc trình bày, khán giả xem đồng bạc thật và bạn móc khăn «mùi xoa» ra để gói đồng bạc thật lại, nhanh tay bạn trao đồng bạc kiếng tròn ra gói vào khăn, lúc bỏ vào ly nước, nhớ phủ luôn cái khăn đang gói bạc trên ly nước để che kín bên trong, đồng kiếng rơi xuống nước vẫn khua thực như đồng bạc, khi giờ khăn ra, nhờ kiếng nằm sát đáy ăn tiếp với màu ly nên khán giả không trông thấy. Khi cho hiện về một túi của khán giả, người ấy phải là bồ của mình đã sẵn có đồng bạc ở trong túi và giả vờ đứng xem làm trò như bao nhiêu người khác.

VUI CƯỜI

PHI THƯỜNG

Viên giám đốc một xí nghiệp tập hợp tất cả nhân viên lại để giới thiệu vị tân Phó Giám đốc. Ông nói :

— Tôi xin giới thiệu với các bạn đây là một thanh niên đầy khả năng và nhiệt thành. Anh ta đã khởi đầu sự nghiệp từ một người thợ tầm thường. Và hôm nay, nhờ sự ưu tú siêu việt, anh đã được cất nhắc lên làm Tân Phó Giám Đốc trong một thời gian kỷ lục. Đó là kết quả của một sự làm việc phi thường, một ý chí rất đáng khen ngợi...

Rồi ông quay sang vị Tân Phó Giám đốc hỏi :

— Phải thế không ?

Chàng thanh niên trả lời :

— Thừa ba vạn ạ !...

Lễ Giáng Sinh

QUỐC BẢO

— Anh Tuấn ơi !

— Ơi !

— Anh Tuấn à !

— À !

— Anh Tuấn kỳ quá à. Anh hứa bữa nay kể chuyện Sinh Nhật cho tụi em nghe, mà anh ơi, à hoài... Bộ anh quên lời hứa rồi hả ?

— Hà ? Cái gì ? Quên kí rì hà.

— Trời ơi ! Cái anh này... Thôi... rồi nghe ! A lê ! Hạnh, Thảo, Trang, Trung, Dũng, ơi ! Tụi mình xúm vào « thọc léc » ảnh đi, một, hai, ba !...

— Ái ái ! Chơi gì kỳ vậy... hí, hí, hí... ối a ! ha ha ! Thôi để anh kể. Thôi mà ! Hạnh, Thảo đứng xa ra, Trang nữa ! Trung ngồi xuống đây coi nào. Còn Dũng, lại anh bế tí. Các em tưởng anh quên lời hứa hả ! Sức mấy anh quên.

— Không quên sao anh cứ ời, à hoài, không chịu kể chuyện Lễ Giáng Sinh cho tụi em nghe ? Bắt đền anh đó !

— Đền thì đền sợ gì ! Nhưng chính là các em quên chứ không phải anh. Hạnh, Thảo, Trang hứa hôm nay hát bài « Đêm Đông » cho anh nghe mà chưa hát, bây giờ anh bắt đền trước.

— Ờ nhì, chúng em quên thật. Thôi anh Tuấn cho chúng em xin lỗi. Bây giờ chúng em hát « Đêm Đông » cho anh nghe nhé, rồi anh phải kể chuyện cơ ! Anh bắt nhịp đi.

— Rồi nhé ! Hoan hô, đứng lên, đứng cả lên « Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời » một hai...

— « Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời, Chúa sinh ra đời nằm trong hang đá nơi máng lừa. Trong hang Bêlem ánh sáng tỏa ra tung bừng, nghe trên không trung, tiếng hát Thiên thần vang lừng. Đàn hát réo rắt tiếng hát. Xương ca dư âm

vang xa. Đây Chúa trên Tòa Giáng sinh vì ta. Người hỡi hãy kíp bước tới. Đến xem nơi Hang Bêlem. Ôi Chúa Giáng sinh 'khó khăn thấp hèn... »

— Hoan hô ! Các em hát hay quá hoan hô các em !

— Ai hát hay nhất hả anh ?

— Dũng !

— Xì ! Dũng còn nói dốt mà hát hay nhất !

— Nói dốt mặc nói dốt, hát hay là vẫn cứ hay chứ ! Dũng hát thể này mà không nhất à « êm ông dạnh dẹo Cửa dinh da ời »...

— Hổ hổ ! Hề hề

— Hí hí ! Há há

— Thôi đừng cười nữa, im đi anh kể cho các Bé nghe câu chuyện Chúa Giê Su Giáng sinh cứu chuộc nhân loại.

— Lễ giáng sinh cũng là Lễ Sinh nhật à anh ?

— Đó ! chưa kể chuyện đã lại hỏi rồi ! Đúng vậy lễ Giáng Sinh tức là Lễ Sinh Nhật, hàng năm cứ ngày 25 tháng 12 dương lịch là người công giáo ở khắp nơi trên thế giới đều hân hoan đón mừng ngày kỷ niệm Chúa cứu thế giáng trần cách đây đã 1971 năm.

— Tây nó gọi là lễ gì hả anh Tuấn ?

— NOËL

— Thế Tây ban nha gọi là gì ?

— Là Nativitat

— Còn Tây đen nó gọi sao anh ?

— Hề hề hề... ! Thảo đùa hoài à ! Tây đen là Tây ở nước nào mới được chứ ?

— Thôi Thảo đừng dờn, đề Trang hỏi coi Ý, Anh, Đức họ gọi Lễ Sinh nhật là gì.

— Anh gọi là Christ' Mass nghĩa là ngày lễ Misa của Chúa Giê Su, ý gọi là Natale tức lễ Sinh Nhật, còn Đức là Wehnachten tức là Đêm thánh.

— Anh biết hông ? hồi em Dững sinh ra ở Bào Sanh Viện nó sướng nhất đời, được nằm phòng lạnh đó anh ! Anh Tuấn nè ! Sao Đức Chúa Giêsu, sinh ra lại phải ở trong hang đá máng cỏ chung quanh có mấy con bò con lừa thờ lấy hơi ấm, sao Chúa khờ vậy hả anh ?

— Chúa Giêsu sinh ra ở trong cảnh nghèo khổ cơ hàn, và đến khi chết chịu đóng đinh trên cây thánh giá, trọn cuộc đời để hoàn thành sứ mệnh cứu chuộc nhân loại vì tội phụ loài người đã từ bỏ Chúa và con cháu ngàn đời sau đã đắm mình trong tội lỗi. Bởi vậy ngay từ khi mới sinh ra Chúa đã nhận chịu mọi sự nghèo khổ rét mướt nơi hang đá Bêlem để bước vào cuộc đời cứu thế.

Các em có biết không, cảnh nghèo khổ, bần hàn nơi hang đá Bêlem cũng như hình hài Chúa Giêsu với mảnh khăn nhỏ đơn sơ trong máng cỏ chính là bài học cho con người về giá trị của sự khiêm nhường, hy sinh, vị tha và bác ái. Còn ý nghĩa việc Chúa Trời cao cả nhận lấy hình hài nhân loại, từ khi sinh ra, khi giảng đạo cho đến khi đã chịu mọi đau khổ tủi nhục là để nói lên tình yêu Thiên Chúa với con người, là bài học cho nhân thế về sự yêu thương và giá trị của Hòa bình.

— Em cũng muốn sống đơn sơ và trong sạch như Chúa Hài đồng Giêsu được không anh Tuấn ?

— Được lắm chứ ! Chính Chúa muốn cho các em và cho cả nhân loại sống đơn sơ trong sạch và thánh thiện, sống trong tình yêu thương, hòa bình. Đó là điều rất đẹp lòng Chúa.

— Vậy thì ý nghĩa của Lễ giáng Sinh là hòa bình hả anh ?

— Em Trang nói rất là đúng ! ý niệm hòa bình là ý niệm cố hữu của ngày Đại Lễ Giáng Sinh vì khi Chúa Giêsu giáng trần thì các thiên thần đã hát mừng trước hang Bêlem rằng: « Vinh danh Thiên Chúa trên trời ».

« Hòa bình dưới thế cho người thiện tâm » (Luca II. 14) do đó Hòa bình đã trở thành ý niệm muốn thuở của Giáng Sinh. Mỗi lần tới mùa Giáng Sinh, nhân loại lại dâng lên một niềm hy vọng Hòa bình.

— Anh ơi anh, ở phố em thấy bày bán la liệt các Thiếp Mừng Giáng Sinh, cái tục lệ gửi thiếp tặng nhau dễ thương quá anh nhỉ ! Mà anh chưa có tặng gì cho tụi em đó nghe ! nghỉ anh ra giờ !

— Nghĩ thì anh đành chịu chứ tiền đâu mà mua ? Em biết không, mỗi tấm thiếp sơ sơ cũng 50đ chứ bộ rẻ sao. Các em biết tục lệ tặng thiếp Noel có từ hồi nào không ? Có từ năm 1880, hồi đó tại Anh Quốc, viện hội họa tổ chức một cuộc thi và triển lãm hình Sinh Nhật, có đến hơn 5000 tấm hình từ khắp nơi gửi tới và du khách mua để tặng nhau làm kỷ niệm, kể từ đó có tục gửi thiếp NOEL tặng nhau. Sau này việc tặng thiếp trở thành thông lệ nên có nhiều nhà sản xuất bán hàng năm đến cả trăm triệu tấm thiếp, ví dụ các nhà sản xuất : Stan hope Gate, Park Lane, Raphaël Turc and Sons, Londres... v.v .. Đặc biệt nhà sản xuất Kaye Ltd chế ra loại Thiếp có cái nút nhỏ hễ đục vào là phát ra một khúc nhạc về Giáng Sinh.

— Thích quá hổng ! vậy mà anh chẳng « thân tặng » cho Hạnh một tấm đâu !

— Trung không thích Thiếp Noel, Trung thích cây Noel cơ ! à anh Tuấn ơi cây NOEL là cây thông hay cây khô mộc hả anh ?

— Thông chứ sao lại khô mộc cây Noel có một sự tích hay lắm.

— Chuyện cồ tích hả anh ?

— Ủ, từ xưa xưa xưa khi các dân tộc Tây Phương còn theo nhiều đạo thờ thần, như Thần Hercule, thần Apollon, thần Saturnila tức là thần Cauh Nông, thần Mặt trời, riêng Bộ lạc Druide ở Bắc Âu thì thờ thần Vạn vật là Woden, cứ mỗi năm họ giết một người để lấy máu tế thần Woden. Vào mùa đông, cũng gần dịp lễ sinh nhật. Năm đó, một vị Hoàng Tử sắp sửa bị giết để tế thần, thì may sao Thánh Boniface đi truyền giáo ngang qua, Ngài đã

giảng cho dân bộ lạc biết về Đức Chúa Trời và thuyết phục họ bỏ tục giết người tế thần. Tuy nhiên để thay vào vật tế lễ Ngài đã hướng họ vào việc lấy một cây thông để trang hoàng cho ngày Đại lễ mùa đông. Từ đó trước Hang Đá có tục trang hoàng cây thông gọi là cây Noel.

— Thế Thánh có dạy phải kết hoa treo đèn vào cây Noel không ?

— Thánh Boniface không dạy việc đó.

— Thế ai bày ra hả anh ?

— Đó là ông Martin Luther, khoảng giữa thế kỷ XV, một buổi tối ông Luther trên đường đi đến nhà thờ, chợt chú ý đến những ngôi sao lấp lánh trên nền trời, trông giống như kết vào ngọn cây thông. Ông ta ghi nhận hình ảnh đẹp và khi tới nhà thờ đã làm một số đèn ngôi sao treo lên cây Noel. Cách trang hoàng cây Noel được khởi sắc từ đó và cho đến nay thì cây Noel được treo đủ thứ.

— Có được treo kẹo không anh ?

— Dĩ nhiên là được, có nhiều gia đình treo lên cây Noel các quà cho con cái trong dịp Giáng sinh, ví dụ búp bê, sách vở, 1 đôi giày.v.v...

— Anh Tuấn ơi, Trên gói quà hay trên thiếp Noel mình viết chúc

mừng thế nào hả anh ?

— Thường thì nên viết vắn tắt « Chúc mừng Sinh Nhật » vậy thôi, còn em muốn viết dài dòng thì cũng được tùy ý

— Anh à !. Hạnh muốn viết 1 câu chúc tiếng Ảng Lê cơ anh viết dùm Hạnh đi.

— Còn em, anh Tuấn viết cho em bằng tiếng Mã Lai nhé.

— Thảo thì... hi hi... em nhờ anh viết dùm cho bằng tiếng Tây đen thôi hi hi...

— Thảo thì lúc nào cũng nhộn nhịp nhất nhà. Đây anh viết 1 lô các thứ tiếng em nào muốn chọn câu nào thì chọn. Nhưng mà không có tiếng tây đen đâu nghe Thảo !

— Anh và Mỹ : Merry Christmas

— Pháp : Joyeux Noel

— Na Uy, Đan Mạch, Thụy Điển : God Jul

— Balan : Wesolych Swdat

— Đức : Fröhliche Weihnachten

— Ý : Buon Natale

— Hung : Boldog Karacsonyl Unxetpeket

— Ả rập : (Milan dum Said

— Hi Lạp : Kala Chris rongenna

— Nga : S'Rodjestoom

— Nhật : Kurimasu Onedeto Gozaimasu

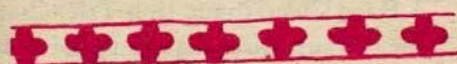
— Bồ đào nha : Natale Feliz

— Mã Lai : Selamna hari natal

— Trung Hoa : Cúng Chúc Sinh Tan 恭祝聖誕

— Lô ma ni : Sarbatori Fericite

QUỐC BẢO

Bình được nghỉ phép về Sài-Gòn thăm thú phố phường. Một lần lên taxi, Bình để quên mất ví tiền ở nhà. Khi xuống xe anh ta vội nói :

— Bác tài ơi, nhờ bác tìm giùm tôi tờ giấy năm trăm tôi vừa đánh rơi xuống sàn xe.

Bác tài vội vàng sang sổ vẹt xe chạy như ma đuổi.

BẠN CÓ BIẾT

CHIM

CHIM TO NHẤT THẾ GIỚI là loài đà điểu ở Phi Châu, con trống có thể bay được và nó nặng đến 135 ký, cao 2 th 40, chạy nhanh 48 cây số giờ.

CHIM NHỎ NHẤT THẾ GIỚI là loài chim ruồi. Loài chim này có lông xanh xám, cổ đỏ chói và chỉ nặng có 2 gram.

CHIM SỐNG LÂU NHẤT THẾ GIỚI là loài quạ, nhất là quạ Ấn Độ. Loài này có thể sống được 180 năm. Loài chim én bẽ có thể sống được 24 năm.

CHIM CÓ CÁNH DÀI NHẤT THẾ GIỚI là loài hải điều trắng ở các biển miền Nam Cực. Từ đầu cánh này đến mút cánh kia người ta đo được 3 th 45. Có nhiều con đo đến 3 th 70. Loài thần ưng ở Nam Mỹ đo được 3 th 45.

LOÀI CHIM BAY TÀI NHẤT là loài hải âu Albatros sống trong bầu trời rộng mang cặp cánh nhẹ, dài 3 th 30 nhưng chiều ngang chỉ đo được 23 phân. Với bộ cánh này nó lướt trên mặt biển thì không có loài nào sánh kịp. Nó có thể bay bổng ngược chiều gió bằng cách nương theo mặt biển, sức gió bị giảm do ngọn sóng phản ứng lại.

CHIM BAY NHANH NHẤT là con hải âu Frégate, nó có một tốc lực thật là phi thường : 417 cây số một giờ. Đuôi, cánh rất dài, nó phóng mình đi chẳng khác gì hỏa tiễn.

BAY MỘT MẠCH DÀI NHẤT là chim hải điều. Chúng bay vượt qua đại dương từ Phi Luật Tân đến đảo Midway xa đến 6630 cây số.

BAY CAO NHẤT là loài ngỗng trời ở Ấn Độ. Có một lần vào năm 1919 người ta đã chụp hình được một đàn 17 con đang bay ở Dehra Dun (Ấn Độ) ở một cao độ 17.600 thước

CHIẾM GIẢI VÔ ĐỊCH VỀ ĐƯỜNG TRƯỞNG là loài chim nhạn biển Sterne paradis chiếm giữ.

Chúng nghỉ hè tại Bắc Cực và mùa đông lại định cư tận Nam Cực, mỗi năm cứ du lịch như vậy 35.000 cây số khứ hồi với bộ cánh vô cùng dẻo dai.

CHIM ĐẸ TRỨNG TO NHẤT là loài đà điểu. Trứng đà điểu rất lớn, dài 18 phân ngang 15 phân. Muốn luộc một quả trứng này cho chín phải mất 40 phút.

CHIM ĐẸ TRỨNG NHỎ NHẤT là loài chim ruồi ở Jamaïque (Trung Mỹ). Trứng loại chim này đo được 13 ly.

CHIM CÓ LÔNG DÀI NHẤT là loài gà Nhật Bản. Loài gà này có đuôi dài nhất là đến 7 th 30.

CHIM CÓ LÔNG NHIỀU NHẤT là loài Thiên Nga, chúng giữ giải vô địch với 25.216 cái lông (một nhà chuyên môn đã chịu khó đếm !), chim sẽ chỉ có 3.550 cái, chim sâu có 940 cái.

LOÀI CHIM BỊ THÂM HỌA DIỆT CHỦNG nhiều nhất và liên từ từ một lúc là loài hồng hạc sống ở hồ Natron miền nam Tanganyika ở Phi Châu. Năm 1961, một trận hạn hán xảy ra và đã làm cạn hết nước hồ khiến cho 500.000 con hồng hạc bị chết vì không có thức ăn. Nhưng may mắn thay, chúng đã kịp thời di cư đi nơi khác nên tránh được thảm họa diệt chủng, hiện nay chúng đã được bảo vệ và đã trở về sống tại chỗ cũ.

CHIM NÓI NHIỀU NHẤT tất nhiên là chim vẹt. Nhưng con vẹt của bà Irène Pauls ở bên Anh Cát Lợi là con vẹt biết nói nhiều nhất thế giới. Con vẹt này tên là Sandy Pauls có thể nói được 300 tiếng và thuộc lòng 12 bài hát trẻ em

LOÀI CHIM KỶ DỊ NHẤT là con cincle. Nhà động vật học John Muir tả nó như sau : một giống chim nhỏ bé lông xám, hót rất hay, lúc nào cũng hót mặc dù trời xấu, trời lạnh.

Xem tiếp trang 26)

TÂY HỒ HÀ NỘI

NGUYỄN TÀI NĂNG

(TIẾP THEO)

Tây Hồ có rất nhiều chuyện mà chánh sử và dã sử còn ghi chép.

Tây Hồ chính là CHIẾN TRƯỞNG LĂNG BẠC của Hai Bà Trưng.

Nhà Tây Hán tham tàn : thái thú Tô Định giết Thi Sách là chồng bà Trưng Trắc. Hai bà khởi nghĩa, chiếm Long Biên, và đóng đô ở Mê Linh (làng Hạ Lôi, tỉnh Phúc Yên). Lão tướng Mã Viện đem binh chinh phạt. Hai bà giao tranh quyết liệt nơi hồ Lăng Bạc (chữ «lăng» có nghĩa là sông, «bạc» là đậu thuyền vào bến). Thất trận hai bà phải trăm mình ở sông Hát Giang (tỉnh Sơn Tây), bấy giờ là ngày 6 tháng 2 năm Quý Mão (43), bà hưởng thọ đúng 29 tuổi. Vì chưa kịp chuẩn bị đầy đủ, và không biết du kích chiến tránh né trước 20.000 quân Tàu, bà thất trận, nhưng chiến trường Lăng Bạc (Tây Hồ) được sáng chói với sức giao phong oanh liệt suốt 10 tháng trường.

Đại Nam Quốc Sử Diễn Ca của Lê Ngô Cát và Phạm Đình Toái có chép «Hồ Tây đua sức vẫy vùng», thế mới biết sức chống trả của hai Bà rất mãnh liệt. Thái Xuyên, Hoàng Cao Khải, trong bài Vịnh Trưng Vương có ca ngợi hai Bà và chí khí anh dũng của dân Việt nơi Tây Hồ như sau :

*Liều với non sông hai má phấn,
Giành nhau nòi giống một da vàng
Cát đờng Đông Hán tìm đâu thấy?
Chỉ thấy Tây Hồ bóng nước gương*

Sau khi thắng trận, Mã Viện dựng cây đồng trụ với sáu chữ : «Đồng trụ chiết, Giao Chỉ diệt» (nghĩa là : đồng trụ đổ, Giao Chỉ mất).

Đồng trụ tượng trưng cho sự hăm dọa của người Tàu đã bị mất, mà chí khí của Tây Hồ bất diệt,

lòng can đảm chống xâm lăng, của dân Việt mãi trường tồn với bóng nước gương của Hồ Lăng Bạc.

Cũng Vịnh Tây Hồ, thi sĩ Ngô Bằng Giặc lại kết luận :

*Chiến trường đầy chốn xưa oanh liệt,
Xung đột ٧ời găm với ngựa bay.*

Chiến trường Lăng Bạc khốc liệt là thế ấy, con cháu Rồng Tiên ai lại không hãnh diện khi đứng lặng nhìn «Tây hồ bóng nước gương».

Ca dao cũng có câu :

*Mảnh gương tiết nghĩa chưa mờ,
Muôn thu giọt nước Tây Hồ vẫn trong.*

Nay trên vách ngay trước bàn thờ hai Bà, cụ Cúc Hương, Hoàng Thúc Hội có viết mấy câu chót như sau :

*Trăng tỏ gương Hồ Bạc.
Mây tan dấu cột đồng.
Nén hương lòng cổ quốc
Xin khẩn một lời chung.*

Tây Hồ cũng nặng tình với Nguyễn Khuyến.

Ngao ngán vì thời cuộc, chủ quyền ta bị mất vào tay người Pháp Nguyễn Khuyến không hợp tác với Tây như Tôn Thọ Tường, không chống xâm lăng như Trương Công Định, nhưng giữ tiết tháo của một sĩ phu, thích ngắm tạo vật đã khuấy khỏa nỗi lòng, vì thế ông rất thích cảnh Tây hồ. Trước cảnh mang mang tịch mịch, Nguyễn Khuyến rất mong mỏi được gặp bạn tri âm để ngâm họa và gởi gắm tâm sự. Trước cảnh hồ lịch sử, nhà thơ tam nguyên Yên Đỗ này thấy hồn quê đất nước lâng lâng vào tâm não.

Danh lam là khung cảnh của lịch sử giống nòi. Thiết tưởng, chúng ta cũng nên biết lịch sử liên hệ với danh lam, để tình yêu quê cha đất tổ thêm đậm đà.

Trước tiên, ta nên biết Hồ Tây là một cái hồ lớn nhất của các hồ gần Hà Nội, mà Pháp gọi là «hồ lớn» (Le Grand Lac). Nó ở hướng Tây Bắc (hay : Bắc Tây Bắc) của thủ đô Hà Nội, khác với Hồ Gươm (hay : Hoàn Kiếm) ở ngay giữa thành phố Hà Nội (mà chúng tôi sẽ có dịp nói đến).

Muốn viếng Hồ Tây, xin mời du khách rời khỏi Hà Nội, đi về hướng Bắc, theo đường Cồ Ngự (có người gọi là : Đường Cồ Ngựa), tức là con đê Trấn Bắc, ngăn đôi Tây Hồ và Hồ Trúc Bạch. Đây là một con đường khá dài, rợp bóng mát. Ở đầu đường này quý khách sẽ có dịp chiêm bái chùa Trấn Quốc.

Trải qua giòng lịch sử, Hồ Tây (hay Tây Hồ có rất nhiều tên khác nhau. Theo «Khâm Định Việt Sử», Tây Hồ trước kia gọi là HỒ LĂNG BẠC nơi mà hai Bà Trưng giao tranh với Mã Viện (40-43 sau Tây Lịch). Đến đời Lý (1010-1225), Hồ Lăng Bạc được gọi là hồ DÂM ĐÀM, chữ «dâm» có nghĩa là mưa dầm, chữ «đâm» nghĩa là cái đâm, nơi đất sâu đọng nước lại. Đến đời Hậu Lê (1418-1729), vì vua Lê Thế Tông (1573-1599) có tên húy là Lê Duy Đàm nên cử tên «Đâm», vì thế hồ Dâm Đàm được gọi là TÂY HỒ (hồ ở phía Tây) hay HỒ TÂY. Tên mới này làm ta liên tưởng đến «Tây Hồ» ở Hàng Châu, thuộc tỉnh Triết Giang (bên Tàu), được người ta gọi là Hồ Tiền Đường, mà Tô Đông Pha nhà Tống đã ca ngợi và so sánh với vẻ đẹp tuyệt trần của Tây Thi gái Việt.

Sau đấy, có lẽ vào đời chúa Trịnh Tạc (1657-1682), chức tước là «Tây Vương», nên Hồ Tây lại gọi là ĐOÀI HỒ, nhưng ít người biết tên ấy. Tóm lại, Hồ Tây, hay Tây Hồ, hồ Lăng Bạc, hồ Dâm Đàm, hoặc Đồi Hồ chỉ là một mà thôi.

(còn tiếp)

THƯ TÍN

Em Phùng đậm Trinh

Em mới mua một Cassette Aiwa TP.728 giá 7 000đ. Vậy có mắc không? Khi sử dụng 2 nút để chữ REW và FFWD lúc ấn xuống rồi nó lại nhảy lên chứ không nằm yên như mấy nút kia. Như vậy có phải là máy hư không?

ĐÁP: Giá như vậy là phải chăng đấy không đắt đâu yên chí đi. Còn hai nút REW và FFWD lúc ấn xuống để cho băng quay nhanh thì em phải để yên tay đó. Nếu nhấc tay ra là nó lại nhảy lên, loại này họ làm, như vậy chứ không phải máy hư đâu.

Bạn Lê văn Hoàng Huế.

Có một Cassette PANASONIC STEREO. Tại sao máy cũng khá lớn, mà âm thanh kêu nhỏ quá.

1 Radio Toshiba 8 transistor 2 băng AM—FM dùng pile 9volt tại sao khi bật qua AM mà vẫn nghe FM.

FM bắt đài Tivi quá yếu dù đài chỉ cách xa 1km.

Thường nghe nói đến Radio củ khoai vậy nó như thế nào có dễ làm không.

Radio Sony nhỏ mới nghe sao bị rè.

ĐÁP: Loại Cassette PANASONIC STEREO mà kêu nhỏ thì thường thường là đầu bị dơ rồi phải lấy Accol 90 độ thấm vào bông lau sạch đi xem sao. Chắc có lẽ kết quả đấy.

Radio 2 băng FM — AM mà khi đổi băng tần không thấy hiệu nghiệm là có thể bị hư cái chỗ đổi băng đó, mở ra coi có khi ta bật sang FM mà nó vẫn còn ở AM. Thường là bị lỏng mở ra tự sửa được.

Máy bắt FM yếu nguyên nhân tại là máy mất độ nhảy rồi phải điều chỉnh lại, cái này phải đem ra thợ chuyên môn.

Muốn biết Radio củ khoai nên mua báo Thiếu Nhi số 1. Để làm thấy mồ à.

BÌNH ELECTRONIC

VƯỜN TRÈ TRÊN MẶT BIỂN

NGUYỄN XUÂN HIẾU

Trên mặt đại dương người ta thường thấy một chiếc tàu nhỏ màu trắng, tàu sơn màu hồng có một lá cờ dây hoa. Trên sườn tàu có viết mấy chữ: Vườn Trẻ. Đúng là tàu vườn trẻ dành cho con cái các thủy thủ. Tàu lênh đênh trên mặt biển, ánh sáng mặt trời chan hòa trên cầu tàu, các em bé đội mũ rơm, và cô giáo trông coi vườn trẻ đội một cái mũ Thiếu Tá Hải quân có thêu một cái mỏ neo bằng bạc. Tàu suốt ngày nghiêng bên nọ bên kia theo làn sóng, thỉnh thoảng lại nổi còi và các trẻ em cất tiếng hát rất hay. Chúng hát bài hát về câu cá: «Hỡi cá, cá hãy dớp mỗi đi, mỗi bằng bánh ngọt rất ngon đó.» Đúng lúc đó có một con cá vai, nữ hoàng của các miền biển xuất hiện, mồm há ngoác ra to tướng. Cá voi hỏi mấy chú bé: «Các em làm gì trên mặt biển này?» — «Thưa nữ hoàng, chúng em câu cá.» — «Thế cá câu rồi các em dùng làm gì?» — «Thưa chúng em cho cá vào trong lọ.» — «Xong rồi làm gì nữa?» — «Chúng em quan sát xem cá sống ra sao?» — «Thế hả, xong rồi sao nữa?» — «Sau khi quan sát xong chúng em lại thả cá xuống biển.» Nhưng Cá voi giận dữ: — «Không phải thế đâu, các em nói dối, quan sát xong là các em ăn thịt cá mới đúng.» Nhưng bọn trẻ nhao nhao phản đối: «Đâu có, chúng em đâu có ăn cá, chúng em chỉ ăn bánh ngọt, khoai chiên, uống sữa, và ăn súp thôi.» Nhưng Cá voi không tin: «Ta không tin chút nào chắc chắn thế nào các em cũng ăn cá. Thôi được nghe ta nói đây. Ta sẽ ra cho các em một câu đố, nếu không trả lời được, ta sẽ thôi cho các em bán tít lên trời trời, xa tít mù tít cho mà xem.

Nào nghe đây: Cái gì sáng ra nằm trên đồng rêu rồi nở to như một cái dù?» Bọn trẻ đồng thanh: «Thưa đó là cái nấm.» Cá voi chau mày nói «Đúng rồi! Thế câu này thì sao? Con gì lúc nào cũng từ từ chậm chạp, đem cả căn nhà của mình treo lên các cây và các hòn đá?» Thưa đó là con sên.» Cá voi nhũn mày lần nữa: «Đúng rồi, nhưng phải quá tam ba bận chứ. Câu này mới thực khó: con gì có hai mắt con dừ tợn, tám cái chân dài ngoằng nhưng lại không có tay, hay cánh tay?» Bọn trẻ suy nghĩ mãi không ra: «con kiến có sáu chân, con cá sấu có bốn chân, con rết có cả ngàn chân, con gà còn có hai chân, chả có con nào tám chân cả.» Trong lúc đó cá voi khoái lắm, cười ha hả, tin rằng thế nào mình cũng thắng, về vẫy đuôi ghé gớm lắm, làm cho nước dâng lên thực cao, cao ngất như những tòa nhà chọc trời, con tàu lung lay như sắp đắm. Bọn trẻ cố moi óc tìm câu trả lời nhưng chẳng ăn thua gì. Nhưng rồi đột nhiên cô giáo nói: «Mình không may mắn tí nào. Mình phải lập tức đi tìm một con nhện để nó giúp mình tìm ra câu trả lời mới được.» Bọn trẻ há hốc mồm nhìn cô giáo, rồi bỗng cười phá lên vui vẻ: «Tìm ra rồi. Đó là con nhện.» Nghe chúng nói, Cá voi ta mặt trắng bệch, hùng hục lặn ngay xuống biển. Từ đó không còn ai thấy chị ta hiện lên mặt nước nữa.

Biển lập tức yên ngay, mặt trời lại hiện ra. Cá cô giáo lần học trò cười nói ồn ào vui vẻ vì đã thắng được Cá voi.

Câu chuyện Vườn trẻ trên mặt biển đến đây chấm dứt.

VƯỜN HỒNG

của các em gia đình khá giả có thể
đưa ra thành niềm vui của biết bao
em bé bất hạnh.

Các em đừng dành tiền và thời giờ
tới thăm các em Cô Nhi đáng thương
nếu có tiền thì mua thêm đồ chơi,
nếu không thì đến thăm, chơi với
các em đó, cắt móng tay, chải đầu,
may yếm dải, dạy múa hát v.v... rồi
các em sẽ hiểu thêm ý nghĩa của cuộc
đời, để mà cảm ơn Thượng Đế về
những may mắn ngài đã dành cho
mình.

Nếu có đến Cô Nhi Viện chị xin
các em ăn mặc thật giản dị để cho
các em Cô Nhi khỏi tủi thân.

Và cuối cùng, chị xin nhắc lại với
các em nguyên tắc « Càng giản dị
càng dễ thương » Các em ơi, đừng
bao giờ quên, sau này các em sẽ
thấy lời đó là lời khuyên bằng vàng
các em ạ.

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

Các em thân mến.

Kỳ này có Chị Chi Lan, phụ
trách mục Tay Ngọc Bên Bếp Hồng.
Từ nay, các tay ngọc phải chịu khó vào
bếp hồng làm những món ngon để ba
má và các em thưởng thức nhé.

Chị Đ.P.K.

BÛCHE NOËL

CRÈME : (Cacao).

VẬT LIỆU :

125g bơ.

2 lòng đỏ trứng gà.

(dù sự thất vọng ấy là vô lý) Ít nhất
các em chứng tỏ lòng hiếu thảo bằng
sự tế nhị trong khi chưa làm gì để
đền đáp công ơn các người.

Vậy chị Đ.P.K muốn gì ? Chị
muốn túi em không tỏ lòng yêu quý
bạn bằng món quà tượng trưng sao ?
Chắc các em muốn hỏi như vậy rồi
há ?

Em ơi ! Quà là để tượng trưng
tấm lòng của mình. Cách cho hơn của
cho. Món quà nhỏ mà do tấm lòng
chân thành mình dành cho bạn còn
quý hơn món quà đắt tiền mà mình
bỏ ra mua trong vài phút đưa cho
bạn mà không cần biết bạn có thật
thích hay cần thiết không ?

Các em có thể tặng bạn một tờ
thời khóa biểu do em trình bày thật
đẹp để bạn dùng, có thể mua tặng
bạn một cuốn sách loại Học Làm
Người, có thể tặng bạn vài bản nhạc
tấm carte hay là đôi bao tay đan để
bạn đi xe khỏi bị chai. Chị đưa ra
mấy món làm thí dụ chứ thật ra
quà loại đó thật nhiều. Miễn sao
theo tiêu chuẩn « Món quà nên có
công lao của mình góp vào thì quý,
nếu không cũng nên là món quà
giản dị, tốn kém ít tiền ».

Còn nếu nhân dịp Giáng Sinh,
các em có lòng nhân từ, chị xin các
em đừng quên mấy em nhỏ mồ côi
nơi Cô Nhi Viện. Một buổi ăn kem

Đề yêu đời

Quà Giáng Sinh

Gần tới Lễ Giáng Sinh, chắc các
em đã có nhiều lúc băn khoăn tự
hỏi : « Ta phải tặng bạn quà gì nhân
ngày sinh nhật »

Các em ơi ! Lòng yêu quý bạn đó
rất đáng trân trọng và sự nhớ đến
bạn của các em chị rất hoan nghênh.

Nhưng còn vấn đề quà tặng,
mình cũng cần bàn lại.

Nếu giả tí cha mẹ em giàu có,
cho em nhiều tiền, em yêu quý bạn,
muốn cho bạn món đồ đắt tiền, chị
khuyến em đừng nên, làm vậy, bạn
em sẽ rất thắc mắc khi tặng lại em
(vì quà này của các em là tặng qua
tặng lại) nếu mua một món tương
 đương, bạn không có tiền, mà mua
món ít tiền thì lại tủi thân. Thành
ra, lòng em tốt muốn cho bạn vui,
lại làm khổ bạn, gây thắc mắc cho
bạn. Nếu cha mẹ em không giàu, thì
thời buổi này, nuôi được các con ăn
học đã là quý, các em đừng tiêu
những món có thể tiết giảm, làm
nặng gánh thêm cho đôi vai đã trĩu
của cha mẹ. Các em đòi hỏi, cha
mẹ không có để cho, không phải chỉ
riêng các em buồn đâu, mà chính các
người sẽ rất đau lòng khi phải nhìn
thấy nét thất vọng hiện trên mặt con

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

KHÉO TAY LÀM LẤY :

CÂY THÔNG ĐÊM GIÁNG SINH

Một ít cacao (tùy theo muốn cho lọt hay xăm)

60g đường.

CÁCH LÀM :

Đánh trứng gà với đường cho thật nổi, cho bơ vào đánh tiếp khi nào thấy đặc trắng là được, cho cacao vào từ từ, đánh cho đều.

CRÊME (lá cây, hay hoa)

VẬT LIỆU :

1 hộp sữa đặc.

200 g bơ.

200 g shortening — vani.

CÁCH LÀM :

Đánh bơ và shortening cho thật nổi cho vani, sữa đặc vào từ từ mà đánh cho tới khi nổi cứng là được.

Nếu muốn làm lá thì cho một ít (1 giọt nhỏ) phẩm màu xanh lục vào trộn đều.

Nếu muốn làm hoa trắng thì để nguyên mà nặn.

BÁNH :

VẬT LIỆU :

1 trứng gà.

30 g bột mì số 8.

25 g đường

1 gói vani.

Bột nổi ance.

25 g bơ

1 cặp khuôn bûche Noël (2 cái).

CÁCH LÀM :

Trứng gà, đường, vani, đánh thật nổi. Lấy dừa gõ trộn bột mì và bột nổi (đã rây lại), vào trứng. Phải trộn nhẹ tay và nhanh. Sau cùng cho bơ vào (bơ hơi chảy). Khi rót bơ vào nhớ chữa cạnh trắng vì đó là sữa làm chìm bánh không nổi — Nướng lò nóng.

Cho bơ rồi phải nướng ngay, nếu không chất bơ nặng dễ chìm bánh. Khuôn lau thật khô, lấy cọ thoa một lớp dầu mỏng xung quanh và đáy khuôn rồi rắc bột. Gõ nhẹ bỏ bột bột dư ra.

CHI LAN

Các bồ thân mến :

Noel sắp đến, mọi gia đình theo đạo Thiên Chúa đều trang hoàng nhà cửa để chuẩn bị hưởng một đêm Giáng Sinh đầm ấm và hạnh phúc. Người giàu thì mua thông có gắn đèn, mua giấy đề giăng khắp trong nhà. Các bồ hỡi, thời buổi bây giờ dễ gì mua được một cây thông đắt giá như thế. Nên, hôm nay tôi xin cộng hiến các bồ một cây thông nho nhỏ, xinh xắn, chỉ cần chịu khó một chút là ta có được. Sau đây, tôi xin mời các bồ bắt đầu làm nhé !

Vật liệu :

— Một chiếc hộp bằng sắt hay bằng gỗ, đẹp một chút. Lựa một chiếc có hoa cho đẹp.

— Một hộp cát hoặc sỏi : chứa đến 3/4 hộp.

— Hai cây nến : một cây đỏ, một cây trắng. Cây ngắn cây dài mới đẹp.

— Lá : một chùm, lá gì cũng được, miễn cho nhọn nhọn hơi giống lá thông, (lá tùng, lá bách...) cánh phải dài.

— Giấy bạc : thứ giấy có trong gói thuốc lá, màu bạc. Cần 2 tờ.

— Bông gòn : một chút để làm tuyết.

Cách làm :

— Chứa sỏi hoặc cát vào chiếc hộp.

— Lá dùng dây thun buộc dưới chân lá cắm vào một đầu hộp.

— Dùng kéo cắt giấy bạc thành từng sợi nhỏ, dài, cắt thành hình ngôi sao.

— Cắm 2 cây nến ở đầu hộp bên kia theo hình vẽ.

— Xé bông gòn thành từng miếng nhỏ, đặt rải rác lên thân lá.

— Đặt những ngôi sao vừa cắt xong vào thân lá, ngọn lá. Vắt những sợi giấy bạc lên thân lá, ngọn lá.

Thế là xong, ta có được một cây thông bé nhỏ, xinh xắn đặt trên bàn ăn, trên tủ, trên đầu giường. Nhưng các bạn hỡi, tới đến các bạn đừng quên đốt nến cho sáng nhà !

NGÔ THỊ TRẦN

BU'ỐM TRONG VU'ƠN

ĐÊM GIÁNG SINH

Đêm giáng sinh phố phường muôn
màu sắc,

Những ánh đèn lấp lánh tận trời cao,
Làn sóng người ò ạt dưới đèn màu
Kìa lộng lẫy với ông NOEL dễ mến!
Râu bạc trắng vai mang đầy quà bánh,
Miệng cười tươi chào đón bọn Thiếu
nhai.

Hàng cây thông bày biện khắp lối đi.
Trẻ con cựa bên vòng tay bố mẹ!

Ôi đẹp quá! Hồn tôi cười bảo thế:
«Mẹ mẹ ơi, này mẹ hãy nhìn xem,

Ngôi Thánh đường sừng sững với
sương đêm,

Tương Đức Mẹ như vị thần linh ứng».
Đêm phủ trợn, phố phường chùng
im lặng;

Chuông thánh đường buông nhẹ thắm
lên không,

Tiếng chuông! Ôi thắm thiết, ôi mênh
mông,

Ôi! thắm thắm như từ đâu xa vắng!
Chừ tất cả chỉ còn là im lặng,

Từ thánh đường vọng tiếng nhạc du
đương,

Gieo vào lòng người một nỗi băng
khuâng.

Hồn trong sáng với niềm tin mãnh
liệt.

của HỒNG THỤY

MƯA !

Chiều ni khi tan học

Bầu trời u ám ghê

Chỉ phút sau trời «khóc»

Mưa lớn hết chỗ chê !

Em vội vàng mở cặp

Toan rút áo mưa ra

Nhưng trợn trừng lấp bắp

«Ôi, bỏ quên ở nhà !»

Các học sinh rào bước

Với áo mưa đủ màu

Em thở dài thườn thượt
Lòng bỗng thấy dớn dau...

Buổi trưa mẹ đã dặn :

«Nhớ lấy áo đi mưa»

Không nghe lời mẹ nhắn

Em hối hận lắm chưa !

Rồi đây trời sắp tối

Chẳng lẽ đứng đây cơ ?

Mắt em nhìn bối rối

Lòng tự nhủ : «ráng chờ»

Song mưa hoài không dứt

Thôi nhất định phải về

...Lại tần ngần, ray rứt

Nhìn lá rụng lê thê...

Mưa rơi ướt cả áo

Ngoài đường phố vắng tanh

Em càng thêm sầu não

Tay ôm cặp chạy nhanh

Đến nhà em lạnh quá

— Mẹ sẵn sóc tận tình :

«Lần này tha cho nhá...»

— Em mỉm cười thật xinh...

TẠ LỆ VÂN

VỀ CÙNG MẶT TRỜI

(Thân tặng Tâm Linh)

Đa trời xanh biêng biếc

Người ơi! hãy cùng về

Về với mặt trời đỏ.

Với chuỗi ngày kéo lê.

Đa trời xanh màu cỏ

Trong hào quang rạng tỏ

Núi rừng ngàn suối chảy

mang hồn giăng trên đó.

Đa trời xanh chưa phai

Đem tiếng hát ngày dài

Đi vào đời sông núi

Gió sương chẳng u hoài

Giữa tuổi hồng ngà ngọc

Chim bồ câu đường dài

Về đây xây tổ ấm

Có mặt trời, bình minh.

KIM GIAO

MÁNG CỎ ĐẦU TIÊN TRÊN THẾ GIỚI

THANH QUANG (sưu tầm).

Lúc ấy vào năm 1223 ở tỉnh Assise của nước Ý sùng đạo. Hai tuần trước đêm Giáng Sinh, một tu sĩ trên là Frangcois, xuất thân từ một gia đình quyền quý và tự chọn cuộc đời khổ hạnh, người sáng lập Dòng Phanxico, được giáo hội tôn lên bậc Thánh vì đã có một ý kiến kỳ lạ : ông đến tìm một người bạn giàu sang tên Jean Velita và nói : «Anh cho tôi mượn tạm một hang núi trong phần đất của anh để làm lễ đêm Giáng Sinh trong một khung cảnh chưa từng có trong một máng cỏ thật sự». Jean Velita hân hoan nhận lời ngay và đêm Giáng Sinh năm ấy, hang núi hoang lạnh ở Greccio sáng bừng lên như một cây Nô En khổng lồ. Từ dưới chân núi dân cư cầm đuốc lấp lánh kéo nhau lên xem lễ đêm. Bàn thờ được dựng lên trong hang núi dưới một mái tranh lợp sơ sài, giữa một con bò trắng và con cừu con. Máng cỏ đầu tiên dựng theo khung cảnh lịch sử ở Bethléem, đã ra đời năm ấy.

Người sáng tạo ra không bao giờ nghĩ rằng sáng kiến ấy sẽ được Đức Giáo Hoàng Honnorus nhìn nhận và sẽ được khắp mọi trên thế giới bắt chước theo trong hàng mấy thế kỷ sau.

Một nhà Đạo đức nói với đứa con trai của Ông :

— Con hãy nhìn qua tấm kính cửa sổ và nói cho cha biết con đã nhìn thấy gì ?

— Thưa cha con nhìn thấy mọi người đi lại tấp nập trong đường phố.

— Bây giờ con lại nhìn vào tấm gương xem con thấy gì ?

— Thưa cha con thấy khuôn mặt của con.

— Á! Con đã thấy chưa. Mời chỉ thêm có một chút bạc vào sau gương mà người ta đã không còn thấy mọi người chung quanh và chỉ còn đối diện với chính mình.

NIỀM VUI ĐÊM NOËL

Chỉ còn một tuần nữa là Noel rồi, Thủy nghĩ thầm rồi chạy xuống dưới bếp hỏi mẹ liu lo :

— Mẹ ơi, gần Noel rồi phải không mẹ ?

— Mẹ ơi, may áo đầm mới cho con đi.

— Mẹ ơi, có đi lễ không hở Mẹ ?

Những tiếng Mẹ ơi, mẹ hỏi của Thủy làm mẹ nó phải gát lên vì bức :

— Làm gì mà um xùm vậy hở «chó con»? Tiếng gọi đùa «chó con» của mẹ Thủy làm cho nó xụ mặt xuống vì tưởng mẹ nó mắng ; rung nước mắt nó nói :

— Mẹ, bộ mẹ hết thương con rồi hả ? Sao mẹ gọi con là «chó con» ?

Bà phì cười vì câu hỏi ngây thơ của Thủy. Bà nghĩ : đâu có Thủy, mẹ vẫn thương con bấy lâu nay chứ, vì con là nguồn an ủi, vui sống duy nhất của mẹ mà. Ba con đã ra đi mà không nói với mẹ một lời nào cả. Mẹ biết mẹ xấu xí, mẹ nghèo đâu có xứng đáng với ba con, cho nên ba con đã dứt bỏ cái tình vợ chồng 7,8 năm nay để đi theo tiếng gọi của... giấy năm trăm, bên một người khác đẹp hơn mẹ, lại giàu hơn mẹ nữa. Mẹ càng đau lòng hơn khi thấy ba con âu yếm đi cạnh người đàn bà giàu sang phú quý đó. Mãi nghĩ ngợi mà mẹ Thủy đã khóc lúc nào không hay. Ngược lên thấy mẹ lau vội giòng lệ. Thủy hỏi :

— Ủa ! sao mẹ khóc vậy ? Mẹ buồn con hả ? Thôi con xin lỗi đã làm buồn mẹ nhé. Mẹ Thủy âu yếm vuốt tóc con rồi nói :

— Đâu có ! Mẹ đâu buồn gì con đâu mà xin lỗi. Thôi lên nhà trên đi rồi mai mốt ông già Noel cho con đồ chơi.

Nghe nói đến ông già Noel cho mình đồ chơi cho Thủy mừng hớn hở và nói :

— Đúng rồi mẹ ơi ! con biết ông già Noel rồi, mấy đứa bạn trong lớp nó nói hễ đến Noel là ông ấy chun ống khói xuống cho nó đồ chơi

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM

muôn hồng nghìn tía

đó mẹ !

Chợt nghĩ đến điều gì nó buồn rầu nói :

— Mà mẹ ơi, nhà mình nghèo quá biết ông già Noel có thêm vô không hở mẹ ? Với lại nhà mình đâu có ống khói để ông vô hả mẹ ?

Mẹ Thủy nghe con nói vậy, liền trấn an con :

— Không có ống khói thì ông đi bằng cửa sau vậy ?

Nghe vậy, Thủy liền «mì» mẹ nó cái rồi đi lên, vừa đi nó vừa nghĩ mình phải ngoan và học giỏi mới được.

Đã mười một giờ ba mươi rồi mà sao ông già Noel không cho nó kia. Chắc tại mình không nhắm mắt lại chứ gì. Nghĩ vậy Thủy nhắm mắt lại. Một lát sau nó nghe tiếng mở cửa và bước chân nhẹ nhàng lại ghé sát mũng xem nó đã ngủ chưa.

Rồi một tiếng động khẽ trên mặt bàn. Thủy hơi hộp tường tiếng tim mình đang đập ran lồng ngực. Thủy muốn mở mắt ra nhưng làn mi căng lên và Thủy không còn tự chủ được ý mình. Một giây thoáng qua mau. Bây giờ thì quá trễ rồi. Tiếng chân đã thoát nhẹ qua khung cửa và để lại bầu không khí quanh đây nhiều âm hưởng làm Thủy xúc động, rộn ràng. Ông già Noel đã đi rồi. Ông không xuống bằng ống khói. Ông đã đi bằng lối cửa sau đúng như mẹ Thủy đã nói. Thủy mở bừng mắt ra. Thủy nhìn gói quà có thắt nơ đỏ trong những ý tưởng dồn dập bàng hoàng. Ngoài trời từng cơn gió lạnh thoảng qua. Xa xa vọng về tiếng chuông nhà thờ nghe vui tai chi lạ...

ÁO TRẮNG

Trần Thị Ngọc Châu
(Bút Nhóm Hoa Mới)

TÌNH CHỊ THƯƠNG EM

Hương ngồi bên trong căn nhà đang xây còn dang dở bên cạnh Hương bé Thủy, em Hương đang ngủ say nhìn ánh đèn điện vàng vọt, yếu ớt soi sáng cao con đường phố nghèo nàn này. Hương nhớ lại thuở xưa, thuở mà hai chị em còn sống sung sướng trong ngôi nhà ấm cúng có tình thương của mẹ cha.

Đêm mai là đêm giáng sinh rồi đấy ! Nhìn mọi nhà treo cờ xí mừng Noel, những kỷ niệm thuở xưa sống lại trong lòng Hương một cách mãnh liệt.

Ngày xưa đó, ngày Hương và Thủy còn bé được đùm bọc trong tình thương của cha mẹ Cứ mỗi độ Noel về ba mua quà cáp, đêm đến khi Hương và Thủy ngủ say ba lấy ra để tới chân giường. Sáng hôm sau nhìn gói quà nằm trên giường tự lúc nào Hương và Thủy mừng quá, theo lời ba nói thì ông già Noel đã chui qua ống khói và vào cho quà những em bé ngoan, hiền lành và dễ thương. Nhưng cho đến một hôm, cha mẹ Hương đã ra đi vĩnh viễn trong một tai nạn lưu thông trên xe hơi. Tình thương duy nhất đã vượt khỏi tay Hương bay đến một phương trời vô tận, để lại trên đời này có thêm hai đứa trẻ mồ côi.

Lúc đó Hương đã được mười ba tuổi. Hương phải đi làm phụ thợ nề để nuôi em. Ở cái tuổi mười ba này Hương đã biết suy xét ít nhiều. Hương biết rằng không có ông già Noel tặng quà mà chỉ có ba tặng quà mà thôi. Nhưng đối với Thủy, em chưa biết chút nào. Bé vẫn cho đó là sự thật. Có đôi lúc bé bảo Hương :

— Chị Hương nè ! Gần đến ngày giáng sinh rồi nhĩ ? Đề xem ông già Noel có chui vào ống khói tặng quà mình không ?

Hương đùa cợt :

— Ở đây đâu có ống khói mà bé bảo ông già Noel chui vào.

Bé Thủy cut hứng, nó buồn bã ngồi xuống cạnh đấy, cái mặt «bí xị» ra. Nhìn về mặt của em Hương thấy thương em lạ. Ở cái tuổi của nó những đứa khác đang được nâng niu, chiu chuộng thì trái lại nó chỉ biết thui thủi một mình.

Hương bảo bé Thủy.

— Nhưng không có ống khói thì ông cũng chui vào cái lỗ nào đó để tặng quà cho em chứ ! Em đừng buồn nữa nhé !

Nghe nói được tặng quà, bé Thủy tươi ngay nét mặt. Nó liền thoảng :

— Ông tặng quà cho chị nữa cơ !

Hàng ngày đang làm việc thấy

bé Thủy nhìn con búp bê của con Xuyên (con bác Tám thợ nề cùng làm với Hương) một cách thèm thuồng, Hương muốn ứa nước mắt. Biết bé Thủy rất thích búp bê nhưng Hương không biết làm sao để có được búp bê cho em. Hương tự bảo rằng : «Ngày xưa mẹ thương ta thế nào bây giờ ta thương em thế ấy». Bỗng một chiếc xe chạy ngang qua, tiếng động cơ rít lên làm bé Thủy thức giấc, đánh tan ý nghĩ của Hương. Thủy hỏi :

— Uà, chị Hương sao không ngủ mà còn ngồi đó làm gì ?

Đề em khỏi thắc mắc Hương ngả lưng xuống cạnh em. Một lúc sau tiếng «ngáy» của Thủy đã vang lên đều nhịp nhưng Hương không làm sao chợp mắt được. Ngày mai này bác Tám sẽ đi làm nơi khác. Bỗng một ý nghĩ thoảng qua làm Hương nhồm ngay dậy : Phải rồi, mình lấy con búp bê của con Xuyên làm quà giáng sinh cho em, mặc dầu biết ăn

cấp là một thói xấu. Nhưng Hương vẫn làm, chỉ vì em, lòng thương em đã làm cho Hương mù quáng không biết xấu hổ. miễn sao bé Thủy vui là Hương mừng

Thế rồi trong bóng đêm ánh đèn vàng vọt hắt vào nhà những vệt sáng dài, mờ ảo. Hương mò mẫm đi xuống nhà dưới nơi bác Tám và con bác đang ngủ. Hương tìm được giỏ đựng con búp bê dễ dàng... Nhưng bác Tám đã trông thấy, bác nằm yên xem Hương làm gì. Hương sờ tay vào bế ngay con búp bê rồi chạy riết. Hương nghĩ thầm : Chắc hẳn sáng mai bé Thủy sẽ mừng lắm khi thấy món quà này, tội nghiệp em thôi.

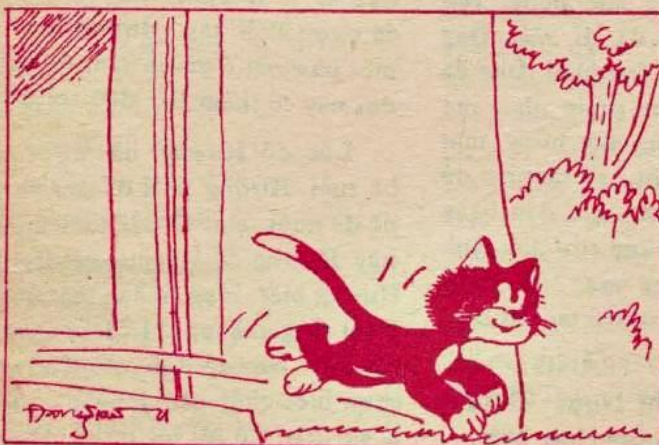
Trong khi đó bác Tám nhìn theo Hương, chép miệng :

— Thôi, cho nó cũng được mai đi xuống nhà dưới đó mình nói với con là đi đường xe lắc quá nên rớt mất, rồi kiếm liền mua cho nó con búp bê khác vậy. Tội nghiệp hai đứa trẻ mồ côi.

Nguyễn mạnh Toàn

miu

đang giao "nhóm là cỏ đêm"

THẮC MẮC CỦA EM

(TIẾP THEO)

là «CORREO AEREO» đúng là «THƯ TỪ GỬI BẰNG ĐƯỜNG HÀNG KHÔNG». Đó là tiếng La Tinh.

2) Hình ảnh của báo Thiếu Nhi không phải trích từ tự điển Larousse, vì Larousse nhỏ quá. Các sách báo ngoại quốc mà T.N dùng làm tài liệu thì rất nhiều, đại để như những bộ sách Pages en couleurs Tout connaître, Tout Univers, Le monde merveilleux des Animaux, Les conquêtes de la Science, Les veillées, Lizette, Childcraft v.v...

HỎI: 1) Ai là người chế ra tàu bay đầu tiên? Người nước nào?

2) Đèn cây (nến) chế tạo bằng chất gì?

Em ĐĂNG LINH
(Quảng Tín)

ĐÁP: 1) Vào cuối thế kỷ thứ 18, một người Anh tên là George Cayley sau khi quan sát kỹ chim bay đã chế ra một cái máy gồm có cánh, có thân và bánh lái bắt chước con chim để bay nhưng không đạt được kết quả. Nhiều nhà nghiên cứu khác như Penaud, Tatin, Maxim Langley cũng có ý định thực hiện một cái máy có người ngồi trên, bay được, nhưng không ai thành công. Rồi một người Anh tên là Horatio Philips chế ra cái máy bay giống như một cái cánh cửa, và ông ta đã thành công một phần nhỏ, làm cho «cái cánh cửa» rời được khỏi mặt đất, tắt nhiên rồi lại rớt xuống.

Mãi đến năm 1897, một năm đánh dấu một khúc rẽ quan trọng trong lịch sử máy bay, một người Pháp tên là CLÉMENT ADER đã chế tạo được một cái máy lấy lên là ÉOLE chạy bằng hơi nước có 2 cánh giống như 2 cánh con dơi nặng 32 kí, và ông ta đã làm cho chiếc máy này bay xa được tới 300 mét. Đó là chiếc máy bay đầu tiên của

nhân loại. Bộ Trưởng Bộ Chiến tranh Pháp Alexandre Villerand đã ra một thông cáo ngày 5-4-1912, quyết định gọi tên tất cả các loại máy móc bay được là AVION để tỏ lòng nhớ ơn công lao của ông Ader. Ader sinh năm 1841 ở Muret (Pháp) mất năm 1925.

2) Đèn cây có thể chế bằng một trong hai loại nguyên liệu: Paraffine và acit Stéaric (thị trường thương mại hay gọi là Stéarine). Chất Paraffine lấy được trong dầu hỏa, khi đem bán ngoài thị trường thì đã được lọc sẵn, màu trắng trong, Chỉ việc nấu chảy rồi đúc khuôn thành nến. Còn acit Stéaric thì chế từ mỡ bò. Đun mỡ bò với nước, cho thêm vôi bột khuấy đều sẽ được một loại xà phòng vôi. Nấu xà phòng vôi này với acit Sulfuric sẽ được Stéarine nổi lên. Hớt ra rồi đổ khuôn. Giữa khuôn nến còn phải đặt một cái tiêm. Tiêm này bằng vải se lại thành sợi rồi ngâm trong hỗn hợp gồm Acit Boric 15 gam, Sulfat Ammonium 8 gam và nước lạnh 1 lít. Hỗn hợp này làm tiêm nến có hiện tượng mao dẫn, hút được nến chảy lỏng, do đó làm nó cháy được đều.

HỎI: 1) Em nghe nói có 2 thuyết trình bày về sự thành lập và cấu tạo của vũ trụ, hai thuyết đó thế nào? Của ai?

2)

Một em độc giả ở Phú Nhuận

ĐÁP: Nguồn gốc của vũ trụ đã được Linh Mục George Lemaitre đưa ra bằng «thuyết vũ trụ nổ» vào năm 1920. Theo thuyết Lemaitre thì trước đây toàn thể vũ trụ chỉ là một cái nhân duy nhất, cái nhân đậm đặc đến độ chỉ một phân khối thôi cũng đã nặng tới 100 triệu tấn rồi. Nhiệt độ của nó cũng rất nóng, tới hàng ngàn tỉ độ bách phân. Rồi cách đây chừng 8 tỉ năm, cái nhân này vì

bị dồn ép quá, đã nổ tung và phân tán đi thành các thiên hà như hiện nay. Đồng ý với thuyết này có các nhà bác học lừng danh như Paul Dirac, Arthur Eddington, George Ganiot và Edward Teller.

Một thuyết thứ hai, mới nhất đã do Hermann Bonde, và Thomas đưa ra và sau đó được Fred Hoyle tu bổ lại. Thuyết này chủ trương vũ trụ có khả năng sáng tạo tức là tự nó tạo thành vật chất. Theo Hoyle thì cứ trong một giờ, một vùng có thể tích 4 kilômét khối sẽ tự sinh ra được một nguyên tử. Nguyên tử này xuất hiện rất đột ngột. «Trước đó một chút không có nó, sau đó một chút, nó đã hiện ra rồi». Vậy thì nó ở đâu đến? Hoyle cho rằng vật chất có sẵn sinh ra vật chất sắp tạo thành, và để thay thế các vật chất đã mất đi khi ra ngoài biên giới của vũ trụ (giới hạn bằng tốc độ của ánh sáng). Như thế trong một giờ, tất cả vũ trụ có thể sinh ra được 10 lũy thừa 26 (số 1 có 26 con số không đi theo sau) tấn vật liệu. Vật liệu mới này đòi hỏi phải có chỗ chứa. Do vậy thì vũ trụ phải trương nở, và các thiên hà phải chạy xa nhau để nhường chỗ cho vật liệu mới. Theo Hoyle thì cứ mỗi cái tích tắc là đã có một thiên hà chạy mau hơn tốc độ ánh sáng chìm vào phần vũ trụ không thấy được, coi là biến mất đi ra ngoài biên giới của vũ trụ (nếu ta coi biên giới là nơi mà vật chất chạy nhanh bằng tốc độ của ánh sáng).

Tóm lại, theo thuyết táo bạo của Hoyle thì vũ trụ tự sinh ra vật chất, và các vật chất được thay đổi luôn luôn nhờ khả năng sáng tạo. Thiên hà này mất đi, sẽ có thiên hà khác thay thế, cứ vậy không bao giờ ngừng.

Tưởng cũng nên nhắc lại rằng, các con tính của Hoyle đã được hỗ trợ bằng những phương trình của Einstein, một nhà bác học lỗi lạc nhất của thế kỷ 20 này.

2) Nga Xô thường thường ít công bố những sự kiện liên hệ tới các thí nghiệm khoa học của họ. Cho nên tòa soạn không thể tìm được những tài liệu chính xác về những phi thuyền và tiểu sử những nhà Bác học Nga Xô mà em muốn biết. B.K.

Lược Sơ Lễ Giáng Sinh và CHIẾC MÁNG CỎ

Chữ Noel dường như bắt nguồn từ chữ La Tinh Dies Natalis có nghĩa là « ngày sinh » (Sinh nhật). Một số tác giả lại cho là chữ đó bắt nguồn từ chữ Do thái Emmanuel có nghĩa là « Chúa ở cùng chúng ta »

Lễ Noel kỷ niệm việc Chúa giáng sinh quả đã có từ ngay sau khi Chúa chịu đóng đinh mặc dầu có nhiều tác giả chủ trương lễ này chỉ được thiết lập vào năm 138 đời Giáo Hoàng Télesphore.

Ngày nay thế giới tổ chức lễ Noel vào ngày 25 tháng 12 mỗi năm. Nhưng vào thuở khai lập Thiên chúa giáo, ngày lễ mỗi nơi mỗi khác. Tại Phương Đông, người ta mừng lễ Théophanie (Chúa hiển lộ) hay Épiphanie (Chúa hiển linh) đề gọi lại kỷ niệm ba vua từ Phương Đông tới gặp gỡ và chúc tụng con thiên chúa nơi máng cỏ vào ngày mừng 6 tháng giêng. Ngày này trùng với ngày Giáo hội làm lễ kỷ niệm việc Chúa chịu Thánh Tẩy (bởi thánh Gio An) và làm phép lạ đầu tiên tại tiệc cưới Cana.

Chính Giáo hoàng Jules I (thế kỷ thứ IV) đã xác định ngày lễ vào ngày 25 tháng 12 dựa trên các cuộc khảo cứu theo lệnh của Hoàng Đế Augusto vì các cuộc khảo cứu ấy đã chứng minh rằng Chúa sinh ra đúng ngày 25 tháng 12.

Ngay từ thế kỷ thứ IV, muốn cho lễ long trọng, người ta đã tổ chức ba thánh lễ (nửa đêm, ban sáng và ban trưa)

Vào thời Trung Cổ, đề cho ngày lễ được long trọng hơn nữa, người ta đã cảm ứng kinh thánh mà viết ra nhiều kịch phẩm diễn tả các mẫu nhiệm rồi đem diễn nơi công cộng, nhà hát và ngay cả trong thánh đường. Nhưng nhiều việc lạm dụng xảy ra đã khiến lục lệ này bị bãi bỏ bởi một đạo luật ngăn cấm gặt gạo ban hành năm 1548.

Tuy vậy dân chúng vẫn còn giữ lại thói quen hát kinh thánh bằng ngôn ngữ phồn thông.

Xưa kia, lễ mừng chúa Giáng sinh là dịp tốt cho người ta vui thú tiệc tùng, tiêu khiển, xướng ca...

Ngày nay nhiều tục lệ đã biến mất chỉ còn lại việc làm lễ nửa đêm và máng cỏ.

MÁNG CỎ GIÁNG SINH

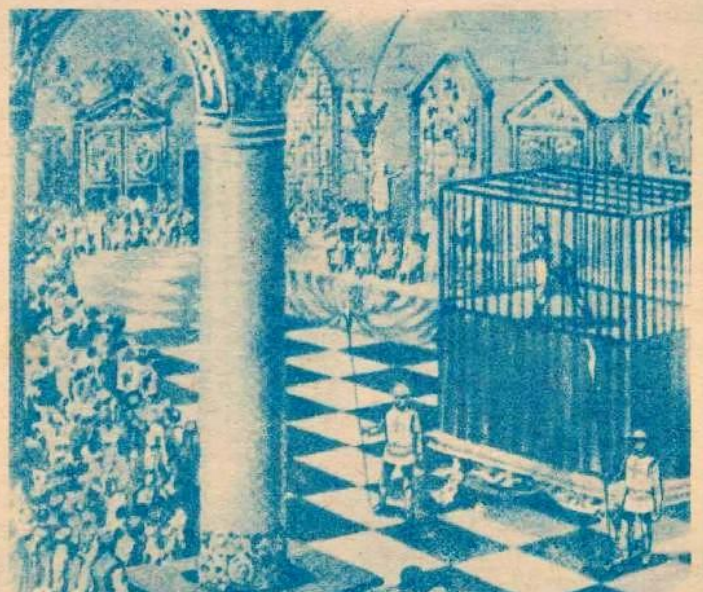
Theo thuyết truyền, máng cỏ cho bò, lừa ăn tại chuồng súc vật trên đồng vắng của thành Bét Lem đã là chiếc nôi « êm ái » cho Chúa cứu thế chào đời.

Người ta nói rằng chính thánh Francois d' Assise có sáng kiến làm máng cỏ đặt tượng chúa và bò lừa và vào mỗi đêm Hô En, ngài thường âm một búp bê tượng trưng cho Chúa ngao du khắp nơi vừa đi vừa hát. Tuy nhiên theo các tài liệu chẳng may đã bị thất lạc, thì máng cỏ đầu tiên dường như xuất hiện tại thánh đường « Mẹ Máng Cỏ » (Ste Marie-de-la-Crèche) tại Naples năm 1025 trước thánh Francois vài trăm năm.

Dầu sao, thánh Francois cũng rất có công trong việc truyền bá tục lệ làm hang đá để gây thêm lòng mộ đạo và giải bày khía cạnh nghèo khó của ngày chúa giáng Sinh. Ngài đã xin phép Giáo hoàng làm một máng

— Thánh Francois d' Assise muốn tượng huyền nhiệm Chúa sinh ra. Ngài lập máng cỏ và cầu nguyện. Sau đó Chúa xuất hiện dưới hình hài nhũ.

— Tục lệ trình diễn kịch phẩm mô tả các huyền nhiệm cảm hứng từ kinh thánh trong ngày NOËN thời Trung-Cổ. Kịch Ba Vua được trình diễn khắp nơi.

ĐÊM NOËL

LƯƠNG-VĂN-BÌNH (NHẬT-HÙNG-MINH)

Trời thì đen, ngàn sao sáng, đêm Noel thiêng liêng vô vãn.

Giờ thiêng liêng, giờ của Chúa, muôn ánh sao lung linh trên trời.

Từ trên cao, vì sao sáng. Con chấp tay, con chấp tay,

con ước xin cho nước con sẽ mau Hòa bình.

cổ đặt thực phẩm gia súc và bỏ lửa rồi cầu xin con Thiên chúa xuống ngự trị. Một hài nhi đã xuất hiện sau lời cầu nguyện của Ngài và có nhiều phép lạ xảy ra cùng nhiều tật bệnh được chữa khỏi.

Từ đó việc làm hang đá hành trường khắp nơi.

Các bức họa và kiếng ghép hình quang cảnh máng cỏ xuất hiện đầu tiên tại ý rồi dần lan tràn qua các nước khác. Hiện nay nhiều bức thời danh còn lưu lại trong một số thánh đường.

Càng ngày người ta càng trang hoàng hang đá lộng lẫy và phức tạp hơn.

Lúc đầu chỉ có tượng chúa, bỏ lửa; sau thêm tượng thánh Giu Se, Đức Mẹ Maria; cuối cùng thêm mục đồng ba vua và các Thiên thần.

Cảnh ba vua Melchior, Bithisares và Gaschapa dâng vàng, nhũ hương và một đước cho chúa đã gây cảm hứng cho nhiều họa sư nổi tiếng như Giotto, Angelico, Lippi, Raphael...

— Lúc ban đầu người ta có khuynh hướng làm hang đá phủ đầy tuyết như mùa đông tại Âu Châu.

Các tuyết tác phẩm của họ hiện còn được tàng trữ tại nhiều nơi.

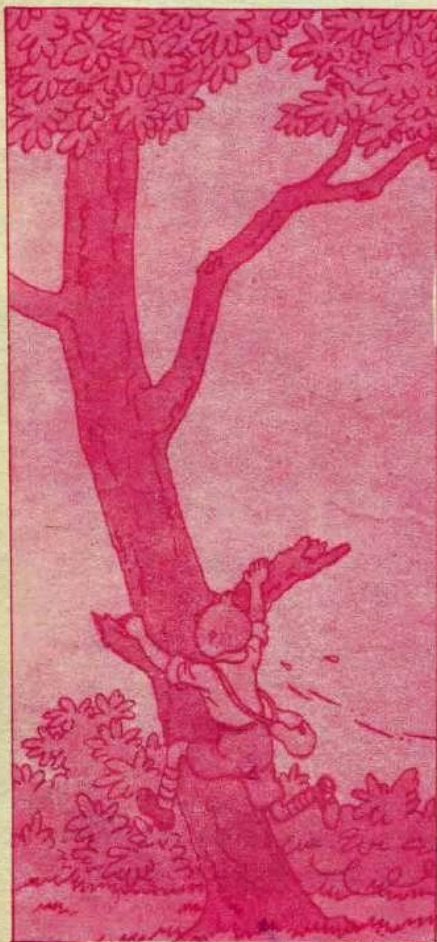
Xa hơn nữa, người ta còn đúc tượng chúa, các nhân vật... với các y phục theo mẫu của từng xứ và đặt vào trong hang đá cùng máng cỏ có nhiều kiểu kiến trúc khác nhau.

Cuối cùng người ta có tục thêm cây Nô En trang hoàng các lửa màu

kim loại, đèn dóm, thiên thần.

Ngày No En và các hang đá sinh nhật đã gây kích động, trẻ trung và vui thú lớn lao cho mọi người (dù có đạo hay không có đạo) trong bầu không khí lạnh lẽo của những ngày cuối đông. No En trở thành ngày lễ Quốc tế.

LÊ XUÂN NHỎ
Sưu tầm

ĐỌC SÁCH

Tác phẩm : Đền khuya

Tác giả : Hoài Mỹ

Người đọc : Mai Kim

Là ấn phẩm đầu tiên của nhà XB Ngân Thông, Truyện dài Đền Khuya của Hoài Mỹ dày 130 trang cỡ 11 x 18 trình bày khá đẹp. Tên truyện và hình bìa (nhiều màu sắc) Đền Khuya có thể gây nơi người đọc một ngộ nhận đầu tiên là truyện nói về thể giới ban đêm dưới ánh đèn màu.

Thực ra nội dung tác phẩm được dựng trong bối cảnh của ánh đèn khuya dưới mái học đường. Nhân vật chính là Huyền, một nữ sinh nghèo, ngày ngày phải lặn lội bán bún và đêm đêm thi cấp sách tới trường. Vì thế, chuỗi ngày tháng học trò đèn khuya của Huyền mang nhiều mặc cảm về tương lai: « Cuối niên học tôi sẽ giả từ áo trắng học trò, vĩnh biệt đèn khuya. Nếu thi đỗ tôi sẽ xin một chân thư ký ở hãng tư hay công sở; trường hợp trượt, tôi sẽ cùng với mẹ buôn bán ». (Trang 12).

Giữa những băn khoăn đó, Huyền vẫn nuôi những ước mơ dậy thì. Cô ước mơ cuộc đời là vùng trời đầy hoa; Cô cũng ước mơ một tình đầu đời tròn vẹn. Nhưng tác giả đã kết thúc câu chuyện với những ước mơ tan vỡ. Thực tế chỉ là sỏi đá (trang 83) và tình yêu đầu đời chỉ là giấc mơ thôi (trang 126).

Bằng một giọng văn đơn giản, dịu dàng cùng với những nhận xét khá tinh vi, Hoài Mỹ đã trình bày được những rung cảm chân

thành, những thiết tha của tuổi trẻ, những ẩn ức sâu kín nhất trong tâm hồn của một nữ sinh ở tuổi lãng mạn, cùng những sinh hoạt vui buồn của giới học trò đèn khuya.

Có điều đáng tiếc là ở Đền Khuya, Hoài Mỹ đã lạm dụng nhiều danh từ sáo ngữ. Thí dụ khi tác giả ví von thực tế như sỏi đá « mà sỏi đá thì làm ruộm máu gót chân son (trang 8); hay « gót chân hồng sẽ ruộm máu trên sỏi đá » (trang 83); hoặc « thức ăn nguội tanh như sỏi đá trong miệng tôi » (trang 72).

(TIẾP THEO TRANG 1)

Nó luôn luôn nhón nhờ bên bờ suối, vỗ cánh, lặn xuống nước sâu mà còn « đi » dưới đáy sông như đi trên mặt đất. Suối trong như gương trông rõ nó bước từng bước một. Lát sau nó ngoi lên, bay lượn trên trời, hót liu lo. Thật là loài chim kỳ lạ.

CHIM CÓ BAO NHIÊU LOẠI ? Trên thế giới, người ta

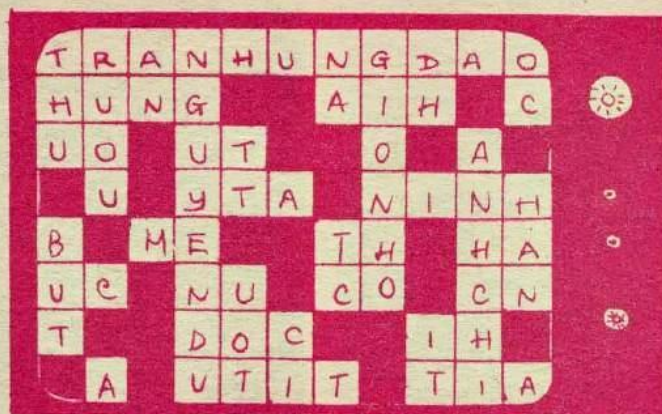
Tuy nhiên, nhờ sự dung dị và thành thật, nhờ sự khéo léo khai thác sự ràng buộc của tình yêu thương gia đình nên dù truyện không có những gút mắc, những éo le cay đắng, Hoài Mỹ vẫn thành công trong phạm vi tạo được sự lôi cuốn cho tác phẩm của mình.

Nói chung, giữa cơn cuồng thịnh của sách bạo khiêu dâm đồi trụy, Đền Khuya đáng được lưu ý vì nội dung câu chuyện có thể tạo cho người đọc những phút trí lạnh mạnh.

biết có tất cả có gần 9.000 loại chim khác nhau.

CHIM CHÓC LÀM TỒ NHƯ THẾ NÀO ? Chim chóc làm tổ có nhiều cách khác nhau. Chim Hoàng Oanh thì đan tổ như ta đan rổ. Còn giống én lại đào hầm. Còn giống chim sống ở đầm ao lại làm những cái tổ nổi lênh bênh trên mặt nước. Giống Hồng Hạc thì tha bùn đắp đồng rồi để trứng lên trên, và chỉ để có một quả mà thôi. Giống chim tước xây cái tổ lớn như cả một tòa nhà rồi cả chục con, có khi nhiều hơn, chui vào đó ngăn ra từng phòng mà ở.

TRẢ LỜI Ô CHỮ

DUONG-THÉ - THUẬT

CUỘC THI SÁNG TÁC

ANH DUY VÀ EM NGUYỄN THỊ NGỌC ANH

Anh Duy là người em thường gọi bằng bốn tiếng : ông anh thân mến. Trong nhà em có những ba ông anh nhưng thân thiện nhất là anh Duy. Bởi lẽ anh cũng trẻ con như em và gần gũi em nhiều nhất. Cứ mỗi buổi sáng chủ nhật là em ngóng, em mong anh Duy về để được khoe món bánh vừa làm được được nói về một mẹo vặt nho nhỏ vừa cuồn được. Ngày chủ nhật trong nhà rộn rịp hẳn lên. Anh hết treo ghẹo các chú chó cô mèo với «nhỏ Lam» lại nũng nịu đùa nghịch với má như con gái. Hai mươi tuổi mà anh Duy trẻ con gớm lắm, từ Saigon về anh luôn mặt cái quần ngắn ngắn chặt chặt, cái áo ngắn tay bỏ ngoài và kéo lệch xệch đôi dép. Trông thật thiếu nghệ thuật lắm đáng.

Tất cả các ông con trai có em gái vừa lớn đều chích chọc giận em mình để được đồ dành. Ông anh của em cũng thế. Có những lúc em giận thật giận nhưng sau đó thì thương thật thương. Như một buổi sáng chủ nhật đẹp trời nọ, ông ta từ Saigon về, vừa vô tới cửa đã la «Lam ơi, làm bánh chưa. Làm bánh ăn chứ». Nề tình, em đi quậy bột nướng bánh. Trong lúc ấy ông ta đi lòi từ đâu về một lô bạn, ngồi chồm hổm thành hình vòng cung phía sau em quan sát. Ông ta muốn phá em đó, tay chân em cuống quýt lên làm chẳng được gì. Thời gian qua thật chậm dường chưa tan, bột chưa nổi em đã vội vàng đồ bột vô đem nướng. Than đồ hừng hực phía dưới, phía trên mà em vì cúi mặt xuống nên chẳng trông thấy. Xong em vội vã lên nhà trên kiểm sách tìm góc kín mà đọc. Cuốn truyện em đang học thật hay làm em

quên mất chiếc bánh đang nướng. Và giữa lúc em đang thả hồn chu du chợt nghe có tiếng ré lên «Cạch bông, cạch bông». Em hốt hoảng phi nước đại xuống nhà dưới. Ở đó ông anh thân mến đang cầm nắp khuôn bánh khom lưng vừa nhòm vào .. cái cục than bên trong vừa cố nén tiếng cười. Chung quanh các ông bạn anh cười rũ rượi cả nước mắt. Thấy em, anh Duy chỉ tay là «Cô em tôi kia rồi, lại đây mà xem tác phẩm của cô, giống y chang cạch bông, sợ đẳng hơn carbon nhiều lắm nữa đó nghe» Nước mắt em trào ra cục nghẹn chặn ngang cổ, em dậm chân thỉnh thoảng «Kệ người ta, kệ người ta» Rồi bỏ chạy lên nhà trên nằm tẩm tức khóc. Anh Duy hoảng, chạy theo lên «Có vậy mà cũng khóc à. Thôi đừng này, đánh đi tôi chịu» Em cung tay lại nhào ra phía trước dấm vào lưng anh. Anh bắt thần ngã đầu ra phía sau, cong lưng lại. Quả dấm em rơi vào không khí. Tức quá em khóc lớn lên. Nhẹ nhàng anh lấy tay bịt miệng em lại, nhét vào viên kẹo thơm phưng phức, ngọt dịu dịu. Cục nghẹn ở cổ em tụt xuống, quên hết giận hờn em mở miệng cười thật tươi. Anh cúi xuống dòm vào mắt em hỏi «Hết giận rồi chứ» Em xịu mặt xuống «Không biết». Anh lại nhét vào mồm em viên kẹo thứ hai.

Mỗi tuần anh về với gia đình một ngày nhưng thời gian đó anh sống với em hơn phân nửa. Với những gói kẹo, ổ bánh quyền sách thường xuyên cho em buổi sáng, làm giúp em bài toán câu hỏi lý hóa buổi trưa và những lời hứa hẹn buổi chiều. Dù em đã lớn anh Duy vẫn còn chịu khó ngồi chuốt tỉ mỉ từng thanh tre để làm đèn những dịp trung thu. Và ngày khai trường anh không quên mua cái cặp nho nhỏ những quyển sách cần thiết, cây viết xinh xinh. Mỗi tuần anh Duy đều hỏi một câu thường xuyên «Có ai ăn hiếp Lam không ? Rồi anh co tay trợn mắt đáng điệu sẵn sàng bảo «Nói anh đi anh tằn nó cho coi» Em nhìn anh và thấy mình bé nhỏ hẳn đi cần sự thương yêu che chở ngăn dè của anh.

CÁCH GIỮ GÌN CUỐN SÁCH

Một cuốn sách được đóng lại để giữ gìn hơn cuốn khác. Nhưng cuốn sách đóng cầu thả không tốt bằng một cuốn để nguyên, không đóng, nhất là nếu nó thuộc một ấn bản có giá trị. Những sách thông dụng có thể được đóng giản dị nhưng phải vững chắc và luôn luôn với vẻ trang nhã, mỹ quan. Những sách hiếm cần được đóng một cách lịch sự tốt hơn là đóng theo kiểu đóng trong thời kỳ sách ấy xuất bản. Nếu không thể đóng theo lối ấy vì quá mắc thì đừng có dùng biện pháp lưng chừng, chỉ nên lấy giấy bóng bao ngoài bìa, chờ cơ hội khác. Phải bao sách ngay từ lúc mới mua. Nếu không bao liền, bạn có thể xao lãng và sau này lúc đem sách ra bao thì nó đã cũ rồi.

Thay vì những kệ sách bỏ ngõ, bạn nên dùng một tủ sách có cửa đóng, nếu được cửa lọng kiếng càng tốt; không có thì dùng một cái tủ cũ cũng còn hơn. Những sách thường hút bụi và bị mốc, mối cắn; cả hai đều gây tai hại lớn cho sách.

Nếu bạn chỉ có thể có một tủ sách không cửa, bạn hãy cân nhắc thường năng quét bụi. Không phải lấy cái khăn phủ bụi ở lưng sách là đủ đâu. Nếu dùng máy hút bụi thì cũng chỉ là một giải pháp lười biếng, muốn nhẹ công. Phương pháp giữ gìn sách hay hơn hết là tự buộc mình vào một qui tắc như sau đây: Mỗi ngày bạn lấy ra những sách ở một ngăn, rồi bạn chải bụi kỹ càng, mở qua những trang sách cho không khí lọt vào; hôm sau lại làm đến ngăn khác và cứ tuần tự mà làm. Những sách nào không chải bụi cẩn thận được như biện pháp trên đây, thì dùng chổi quét hay máy hút bụi. Dùng máy hút bụi nên để hơi xa lưng sách để tránh khi máy hút mạnh quá, nó sẽ làm hư lưng sách không có giấy bao bọc. Nếu cuốn sách được bao giấy bóng, nên thay giấy từng định kỳ vì bụi có thể chun vô khắp nơi.

BÀI LUẬN

hay nhất lớp

Trường NỮ TRUNG HỌC QUẢNG TÍN

Lớp 72

Tên HỒ THỊ NGUYỆT THANH

Địa chỉ : 57 Tiểu La — Tam Kỳ

Điểm

14,5/20

Lời phê của giáo sư

Bài khá lắm.

Đề : *Hãy tả lại một đêm mưa thu (hay đông) và nói cảm tưởng.*

Thế là mùa thu lại đến. Lại gọi theo những đêm mưa tầm tã làm tôi giật mình ồ ! Sao chóng thế !

Tôi ngồi bên khung cửa sổ trông ra đường để nhìn mưa thu. Khung trời bây giờ đen kịt và buồn tẻ một mình tôi ngồi trong không gian lạnh lùng vắng vẻ chỉ còn nghe tiếng mưa rơi chậm chậm từ mái nhà xuống đánh tan bầu không khí yên lặng. Ngoài đường bây giờ vắng vẻ lắm chỉ còn vài ba người đi đánh cá đêm gương mặt run cầm cập vì rét, một vài luồng gió thổi qua đám lá làm cho âm thanh phải vang lên xào xạc ; những chiếc lá rơi một cách nhẹ nhàng. Tôi lắng tai nghe âm thanh của một cơn trùng nào đó mà tôi đoán chắc là ếch hay cóc kêu. Tôi tỳ tay vào thành cửa sổ để cho giòng tư tưởng chạy trong tôi. Vài hạt mưa bay vào mắt tôi lạnh lạnh làm tôi khẽ kêu : ồ ! lạnh quá.

Từng cơn mưa lại kéo dài cả đêm làm tôi phải thức, tại sao thế ? Vì tâm hồn tôi chưa phải thơ vãn, tôi quên cả ngủ để mơ màng một hình ảnh mơ hồ đến với thu. Nhưng không... đó chỉ là cái cảm giác rung động thể thôi. Đêm mưa thu như một giòng điện chạy vào mạch máu, thấm vào da thịt tôi. Để rồi phải

triển miên suy nghĩ. Những bụi cây lá bây giờ bấp đầy nước và ủ rũ như một bóng người đợi chờ một điều gì đứng bên lề đường. Mưa rơi xuống con đường nhựa đen trước mặt tôi có cảm tưởng nó láng lắm, đằng kia dưới chân ngọn đồi một vài túp lều lụp xụp nằm hiu quạnh đã đóng cửa chỉ còn thấy một ngọn đèn dầu chong tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Người ta chán mưa thu rõ là buồn chán, nhưng tôi không ghét thu đâu, tôi sẽ mang đêm mưa thu này vào kỷ ức thật êm đềm và trầm lắng vì biết bao giờ tôi có tâm hồn vãn thơ để nhìn mưa như bây giờ... Tôi muốn ra ngoài trời, dẫm chân lên thảm cỏ chắc là êm như nhung và tôi sẽ nhìn lên dãy núi. Nhưng bây giờ... sao núi đã bị sương đêm và mây đen ngự trị làm phai mờ hình bóng già nua. Những con đường hẻm thấp bị mưa ngập mấy vũng, bây giờ ở trong nhà tôi nhìn ra đường trông như một màn lưới đen bao trùm vạn vật. Khung trời thu của đêm mưa thật buồn. Buồn theo giòng tư tưởng tôi.

Tôi vẫn có một mơ ước là sao cho thời gian hãy chậm trôi. Để cho tôi được nhìn những cơn mưa trong vòm trời thu. Cho tâm hồn tôi có một mảnh trời toại nguyện ./.

Trường : Tiểu Học Công Lập
TAM KỲ

Lớp : Nhì A1 (4A1) ST số : 68

Tên : LƯU THANH TOÀN

Lời phê : KHÁ

Điểm : 7

Đề : *Tả cảnh sân trường trong giờ ra chơi*

Hàng dương liễu đang rung rinh trước gió để đón chờ một niềm vui của học sinh. Trong lớp, thầy tôi đang giảng bài cộng phân số bằng ba tiếng trống « từng từng từng » báo hiệu giờ ra chơi.

Các lớp đều cất hát lên một bài rồi chạy ra như ong vỡ tổ, riêng lớp tôi đi từng hàng một để khỏi mất trật tự. Tiếng la, cười, khóc tạo nên một thứ âm thanh làm cho trường rung động như muốn vỡ. Nhiều em ngã nghịch để chân cho mấy em chạy làm phải té. Hai anh lớp nhất đánh vũ cầu về phía trái lớp Tư A1, nhưng kết thúc không ai ăn thua. Đội bóng chuyền đánh thật hào hứng, sôi nổi. Nhiều em ở phía mặt đội banh ngồi đó xem rồi vỗ tay hét la khi đến trái banh cuối cùng.

Cuối sân trường tôi có hai cái thành để cho học sinh chơi. Quá ngã nghịch nên thành của trường tôi bị bể một miếng.

Xa, xa thấy một nhóm đồng đánh lộn, thì một cây gậy trắng xông vào, đó là một anh trực, tay đeo băng để tìm bắt những người không theo nội quy nhà trường, ví như cảnh sát bảo vệ trật tự, an ninh cho xứ sở. Cô, thầy đi qua lại dưới mái hiên để xem xét các trò chơi. Vài ba anh trực cầm gậy để ngăn cản học sinh không cho đi trên thảm.

Cảnh ồn ào, náo nhiệt lại tăng thêm nhất là đội bóng chuyền sôi nổi lại sôi nổi thêm, thì ba tiếng trống vang lên một lần nữa. Các trò chơi gì, cũng ngưng để sắp hàng vào lớp.

Cảnh ồn ào chừng nào thì sự im lặng không khác. Hàng cây dương liễu đang ngơ ngẩn để tạm biệt giờ chơi. Ngồi trong lớp tôi nhìn ra chỉ còn vài ba cây bàng và dừa đứng nhìn về tận chân trời xa xôi.

CHUYỆN LẠ BỐN PHƯƠNG

MÁNG CỎ CHÚA GIÁNG SINH

Đêm Noel mừng Chúa giáng sinh mà thiếu máng cỏ là thiếu tất cả, có phải không các bạn.

Tiểu muội tôi được biết ở Mỹ người ta đã thực hiện những máng cỏ thật lớn, trong đó tượng Đức Mẹ và Chúa Hài Đồng cũng như các Thiên Thần đều lớn bằng y như

người thật. Trông kỹ bức ảnh máng cỏ, chắc các bạn sẽ thấy một chú lừa lớn đại đứng gặm cỏ bên cạnh Đức Mẹ. Các bạn có ao ước thực hiện được máng cỏ như vậy không, riêng tiểu muội thì nghĩ rằng chắc chúng ta phải chờ đợi ở phe người lớn chứ phe bé con chúng ta làm sao nài được như vậy.

THỎ ĐẸU SẮC ĐẸP

Nhân ngày kỷ niệm năm mươi năm hội những người nuôi thỏ ở Đức, một cuộc triển lãm ở Munich dành cho 1.5000 chú thỏ.

Chắc ai cũng phải đồng ý là thỏ đẹp ở hai tai, hai tai càng dài càng

cao thì càng dễ trở thành... hoa hậu thỏ.

Do đó trong cuộc triển lãm người ta đã dùng thước đo thật kỹ chiều dài của tai thỏ và chấm đậu chú thỏ có hai tai dài đến 4 tấc tây. Chuyện hơi lạ phải không các bạn.

LỄ HOA ĐĂNG

Trong buổi diễn hành ngày nữ Thánh Lucie, nữ thần của ánh sáng, bốn cô gái đẹp đã tạo được một hình ảnh lạ lạ hay hay cho ngày lễ. Mỗi cô đội trên đầu một Vương Miện có cắm sáu ngọn nến trắng đốt cháy và trên tay lại bưng thêm một ngọn nến khác. Đó là những hình ảnh đẹp và chắc nữ thần Ánh Sáng có hiện diện có lẽ cũng phải tấm tắc khen ngợi người trần thế chúng ta.

ĐỒ VUI

Theo ý bạn bức ảnh này bác phó nhòm nhà ta đã lấy cảnh gì?

- Một thành phố trong đêm?
- Các nhạc sĩ chơi trong tối?
- Những chú mồi da đen đứng trong rừng đêm?

Xin thưa: đây là ảnh chụp (âm bản) các nhạc sĩ người Thụy Sĩ đang hòa tấu trong một đêm lễ.

Công chúa Thủy Tiên

Truyện Nhi Đồng của QUỐC BẢO

(tiếp theo)

Chui lọt đi khỏi Thủy Tiên một mình ngồi dưới tàn cây lặng ngẫm phong cảnh. Sau những ngày bị nhốt khổ cực trong hang cú, và sống chui rúc trong hang chuột nay nàng mới biết được nỗi sung sướng của sự tự do, mới cảm thấy yêu quý bầu trời bao la cao rộng giòng thác Bạch Thủy chảy ào ào, từng đàn cá đủ màu sắc đùa rỡ với bọt nước. Hai bên bờ, những bụi sim mở đầy hoa tím nổi bật giữa thảm hoa bướm trắng bát ngát khắp triền núi Tuyết Sơn.

Gió hiu hiu vuốt ve ngọn cỏ tóc tiên. Những giọt nắng ấm xôn xao nhảy múa trên lớp sỏi nhỏ tròn như trứng chim.

Thủy Tiên tần ngần xếp đều đặn những viên sỏi trắng thành, nàng liệng một viên sỏi màu đen ra xa, viên sỏi lăn lông lóc và dừng phải một mỏ đất xù xì. Thủy Tiên nhặt viên sỏi đen khác ném theo.

Bỗng nàng kinh ngạc trở mắt nhìn, mỏ đất nhỏ cực mình rồi từ từ ngóc lên một cái đầu hình thù xấu xí, 2 mắt xám xịt lồi hẳn ra. Trời! hóa ra đó là mục cóc già chứ không phải mỏ đất.

Mục cóc đang ngủ say sưa, bỗng nhiên bị chọi đá vào lưng, xem chừng bực mình, nghiêng răng ken két, mắt gườm gườm, bắt thần mục nhảy phốp phốp về phía Thủy Tiên. Cô bé hoảng hồn đứng bật dậy miệng lắp bắp:

— Xin lỗi, xin lỗi.

Mục cóc vẫn nhảy tới. Thủy Tiên sợ quá ù té chạy, đứng ra theo chú chuột dẫn thì nàng phải trở về hang, nhưng trong lúc hốt hoảng nàng không kịp suy nghĩ, chạy lao xuống bờ suối, cho nên chỉ vài bước chân, nàng đã phải dừng lại sát mặt nước.

Có tiếng phốp phốp, mục cóc đã đuôi sát tới lưng. Thủy Tiên khiếp hãi quay lại van xin.

— Tôi xin lỗi, tôi tưởng là mỏ đất chứ! Tôi không cố ý chọi đá vô mục đâu.

Mục cóc ngửa mặt cười phề phề, mồm môi rít lên:

— Ranh con! mày tưởng Bà là đất hả? mắt mù sao! A...! tao phải móc mắt con chó con này.

Mục thè cái lưỡi như lá lúa liếm ngay mặt Thủy Tiên. Cô bé sợ thất thần, bất giác lùi lại, hệt chân rơi tòm ngay xuống nước. Nàng rú lên, rồi chìm ngấm.

Mục cóc đành ác thấy vậy vẫn chưa chịu buông tha, mục nhảy theo xuống suối cố tình sát hại cô bé.

Khi vầng thái dương tròn và đỏ như trái bồ quân vừa nổi lên trọn vẹn trên mặt biển, ánh sáng dịu mát chan hòa hoang đảo, thì từ đỉnh núi xanh một chú báo lực lưỡng, sắc lông hoe vàng, đốm đen đầy mình, cặp mắt hực sáng, phóng như lao xuống chân núi. Báo dõm khựng lại ở ven đồi hoa sim, mắt lảo liên tìm kiếm. Nó kêu lên trong cổ họng, mà âm thanh vang vọng thật xa — «i... a... uôm!... i... a... ao!... a... ao!...»

Công Chúa Thủy Tiên đứng chờ đợi từ lâu ngoài cửa hang đá nhỏ. Chiếc áo choàng gấm màu thiên thanh bay phất phới, trông như cặp cánh thiên thần.

Khi Báo dõm trông thấy nàng, nó ngẩng mặt ra mắt đến mấy phút trước về ngáy thơ xinh đẹp giống hệt khuôn mặt của chủ nó là Hoàng Tử Quốc Hùng. Sau đó Báo dõm bỏ hẳn cái dáng điệu cộc cằn lừng kờng, trầm ngâm cố hữu, nó hớn hờ chạy tới mừng rỡ rí rít.

— Xin kính chào Công Chúa, tôi là Báo dõm đây. Hồi sáng sớm Rái cá đã lên báo tin vui mừng cho Hoàng Tử và Hoàng Tử sắp tới đây đón Công Chúa. — Báo dõm chỉ lên sườn núi Thanh Sơn và reo lên — Kìa kìa! Công Chúa hãy nhìn lên núi! đó cái bóng trắng cỡi con ngựa trắng tí xiu đó, đó! thấy chưa?... Hoàng Tử đó; tên xam xám đi trước là Rái Cá, còn cái thằng đỏ chóc nhảy chơi chơi theo sau là khi đỏ.

Thủy Tiên ngây thơ hỏi.

— Khi đỏ cũng là cận vệ của Anh tôi sao?

— Tâu không! nó mà cận vệ nổi gì! — Báo dõm méo xệch miệng cười hề hề — nó yếu như con sên, chỉ được cái bẻm mép và tinh nghịch là chẳng ai bằng... i... a... ao! (Báo dõm có tật hay gào lên i ao trong lúc nói chuyện) Tâu Công Chúa, Hoàng tử giao cho nó nhiệm vụ đầu bếp hàng ngày nó đi kiếm thức ăn về.

— Này chú, Anh tôi đem cả ngựa theo nữa sao?

— Tâu vâng! a, không! đâu phải ngựa! Báo dõm lại cười méo xệch cả mom mép — hề hề... chuột... hề hề... nó là con chuột bạch, nhưng nó phi nhanh không thua bất cứ con tuần mã nào i... a... ao..!

— Này chú, kẻo xanh kẻo cho tôi nghe rằng Hoàng Tử Quốc Hùng và các chú đánh nhau với con ma gì dễ sợ lắm, sao bây giờ lại ở cả ngoài hoang đảo này?

Báo dõm chợt trở lại về mặt trầm ngâm, chậm rãi nói

— i... a... ao! Chuyện xảy ra lâu lắm rồi... ai cũng tưởng là con ma 3 đầu 6 tay [12 con mắt, nhưng... i... a... ao! không phải, không phải ma chính đó là vị tổ sư môn phái «Thần Tiên kiếm pháp» một môn phái thượng đẳng về kiếm thuật.

— Ủa! lạ quá nhỉ! té ra «con ma» trên hang U mình là vị tổ sư «Thần tiên kiếm» à? thật là ly kỳ, thể nhưng... ông ta bắt cóc anh Quốc Hùng làm chi suốt mấy năm nay?

(còn nữa)

(tiếp theo)

Còn ông Mạc Kính cũng muốn nắm giữ tài liệu ấy để độc quyền khai thác những cớ vật mà giáo sư Vincent đã dấu, trong số đó hấp dẫn nhất phải kể đến số kim cương lỏng lánh như những con đom đóm trời. Tôi không thể làm gì hơn được nếu không có đồng minh giúp đỡ.

Người có thể cộng tác được tôi nghĩ ngay đến cô, một kẻ thông minh tháo vát, có nhiều lợi điểm thân tín về phía ông Mạc Kính một điều kiện rất cần thiết cho kế hoạch « ăn mảnh » của « chúng ta » sau này.

Chị Thu Dung chận ngay lại:

— Này, Xin ông hãy hãm bớt tốc độ lại giùm. Tôi đã nhận lời cộng tác đâu mà ông nói là kế hoạch của « chúng ta »

Tâm nhoeùn một nụ cười hồn nhiên như một đứa nhỏ ăn vụng bị bắt quả tang. Gã gật đầu:

— Vâng, tôi xin lỗi. Tôi có vẻ đi lẹ làng quá thật, nhưng tôi tin rằng trước sau thế nào cô cũng hợp tác với tôi.

— Ông có lý do gì để tin tưởng một cách quá đáng như vậy.

— Có chứ sao không. Trước tiên là cả một gia tài khổng lồ chờ đón bàn tay của... của chúng ta... Theo sự ước lượng của tôi nó trị giá không dưới một trăm triệu đô la, nghĩa là cỡ bốn mươi tỷ bạc Việt-Nam. Chà!... nói vậy thì nói chớ tôi không thể biết bốn mươi tỷ là bao nhiêu tiền, vì nó nhiều ngoài sức tưởng tượng của tôi...

Chị Thu Dung mỉm cười:

— Ông cũng khéo vẽ vời hoa lá. Nhưng 40 tỷ thì kẻ cũng nhiều thiệt. Gần một phần tám của ngân sách quốc gia năm nay đấy.

— Cô thấy chưa! Tôi đã bảo là món tiền thù lao sẽ hấp dẫn vô cùng. Đây là chưa kể cô sẽ có trong tay một sấp tài liệu vô giá để viết có thể nguyên một cuốn sách nói về « Chiến dịch những con đom đóm trời » của Giáo Sư Tiến sĩ Thomas Vincent. Độc giả chắc sẽ hoan nghênh lắm.

Nói rồi Tâm nhìn thẳng vào ánh mắt của chị Thu Dung như để dò xét. Gã quả nhiên thấu hiểu tâm lý và đã đánh trúng tâm lý của chị

Đường lên núi THIÊN MÃ

Thu Dung. Món tiền khổng lồ kia có thể là xa vời, nhưng cộng tác với Tâm què, chị sẽ có thêm nhiều dữ kiện hay ho cho loạt bài phóng sự của mình. Thật là hấp dẫn, và không một phóng viên dù là hạng xoàng nào lại dễ xồng một cơ hội hiếm có này để khai thác thêm tài liệu. Tuy bằng lòng « đứt đuôi » đi rồi (nói theo kiểu Chú Sơn) nhưng chị vẫn làm bộ bình thản và nói:

NHẬT TIẾN

— Tôi làm gì cũng hết sức thận trọng. Việc cộng tác với ông, tôi thấy càng phải thận trọng hơn. Trước hết, ông phải trả lời cho tôi ba câu hỏi tôi đặt ra, mà phải trả lời thành thực. Bởi cộng tác với nhau mà không thành thực thì không bao giờ đạt được tới kết quả tốt đẹp cả.

— Tôi đồng ý như thế. Tôi sẽ thành thực trả lời cho cô những điều cô còn thắc mắc.

Chị Thu Dung ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

— Thứ nhất: Tôi muốn biết tại sao ông lại tin cậy ở nơi tôi để đề nghị sự hợp tác trong áp phe khổng lồ này. Ông không sợ tôi đem tố cáo với ông Tha Tra Mạc Kính ư? Thứ hai: Làm sao tôi có thể tin được là ông đã nắm giữ sẵn trong tay tập

tài liệu của Giáo Sư Vincent. Tập tài liệu đó có đích thị là tài liệu thật hay không? Thứ ba: Từ nãy ông vẫn tự giới thiệu là Nguyễn tư Tâm tự Tâm Tư, tự Tâm Què. Nhưng tôi làm thế nào để biết được là ông đội lốt hay đúng là tên thật... Chắc ông có thể thông cảm với tôi về sự nghi ngờ ấy chứ...

Tâm mỉm cười, ngắt lời:

— Đồng ý... hoàn toàn đồng ý về sự nghi ngờ hợp lý của cô. Tôi xin trả lời cô cả ba câu.

Thứ nhất: Sở dĩ tôi hoàn toàn tin cậy ở cô là vì một khía cạnh cảm tình, khó cắt nghĩa. Qua những bài báo, những vấn đề, những ý thức do cô đặt ra trước độc giả, tôi tin tưởng ở danh dự của người cầm bút mà cô là một trong những người có được cái danh dự quý báu đó...

Nói đến đây, Tâm ngừng lại nhìn chị Thu Dung như để nhờ chị góp lời.

Nhưng chị vẫn giữ vẻ thản nhiên yên lặng, mặc dầu qua ánh mắt của chị bỗng chớp lên một tia sáng mà Tâm khó có thể đoán ra ý tưởng gì vừa đi qua bộ óc lăm việc rất nhanh của chị. Sau đó, Tâm lại nói tiếp:

— Về câu hỏi thứ hai tôi xin trả lời đoan chắc là hiện nay ở trong tay tôi có đầy đủ tài liệu đích thực của Giáo sư khảo cổ Thomas Vincent. Tài liệu này gồm một quyển bút ký ghi chép tất cả những diễn tiến công

tác của Giáo-sư tại Naveng, Khou-Pha Vang, Sam Ronsen trong cuộc tìm kiếm nền văn minh Thái cổ ở Đông dương từ năm 1939 đến cuối năm 1942 một số thư từ giao dịch giữa các nhà khảo cổ khác với giáo sư Vincent như Linh Mục Guerlach, Giáo sư Rognet, một ít tài liệu của nhà nữ bác học Colanie.vv... Nhưng đặc biệt nhất là sấp tài liệu liên hệ đến « Những con đom đóm trời » nghĩa là số Kim Cương vô giá mà giáo sư lúc sinh tiền có ý định chuyển giao hết vào tài sản của quốc gia VN nhưng ý định chưa thành hình thì bị kẻ đồng hành sát hại.

— Người đó là ai?

— Vương Phát! Thân phụ của ông Đông Hưng, chủ tịch Hội Hoa Phủ Dung.

(còn nữa)

TIẾNG HÚ

TRÊN ĐỈNH NON

CHÀ - HỐC

• VŨ HẠNH •

(tiếp theo)

— Min Pay ! Min Pay !

Min Pay nghe mơ hồ tiếng người gọi nó. Cây rừng làm cho tiếng nói lạc đi. Nó dừng ngựa lại, nhưng bỗng sợ lão Sa Keo nhìn thấy được nó nên gọi nó chẳng ? Nó bèn cho ngựa lùi vào một bụi cây rậm, để qua kẽ lá nhìn vọng lại phía sau lưng xem thử là ai. Bóng thằng Kha Li tập tễnh bước đến từ xa. Mừng hoảng người lên, Min Pay thúc ngựa chạy đến :

— Kha Li ! Kha Li !

Min Pay vừa kịp dừng ngựa đã vội nhảy xuống ôm choàng lấy bạn của mình. Kha Li nghẹn ngào :

— Min Pay ! Tưởng là không gặp được mày. Sao lại đi ngựa của lão Sa Keo ?

Hai đứa cùng chảy nước mắt, ôm chặt lấy nhau. Min Pay nói trong phùng tiếng nghẹn ngào :

— Thôi, ta lên ngựa cùng đi rồi sẽ nói chuyện. Sa Keo có thể vẫn còn quanh quất đâu đây.

Min Pay nhảy lên yên trước, kéo Kha Li lên ngồi ở phía sau. Kha Li một môi ôm lấy lưng bạn, gục đầu lên vai của nó, nhắm mắt thở những hơi dài cho trút bớt nỗi nhọc mệt. Min Pay nói cương, thúc mạnh đôi vế và [con ngựa ô mạnh mẽ phóng mình qua những rừng cây bằng làng năng chiều.

Buổi chiều hôm đó, bà Bù Đốp không thấy con mình đâu cả, bèn sang nhà ông Tha Na hỏi thăm. Ông Tha Na đang ngồi rầu rĩ ở bên khung cửa cũng bỗng ngơ ngác nhớ

rằng thằng con của ông đi đâu vắng mặt từ trưa tới giờ. Họ đều biết rằng con họ là nhưng đứa trẻ rất ngoan, biết thương cha mẹ và chăm làm việc, nhưng trong đời sống núi rừng trẻ nhỏ vẫn quen lòng lười vào các núi rừng tìm các trái cây những khi chúng không có việc phải giúp người lớn ở trên nương rẫy. Từ hôm tiếng hú nổi lên, có đứa trẻ nào dám rời khỏi cái buôn đâu ?

Khi trời sụp tối, nỗi lo của họ càng tăng. Đến lúc mọi người đi ngủ, bà Bù Đốp và ông Tha Na tuyệt vọng hẳn rồi. Cả hai cùng ôm mặt khóc ở bên bếp lửa.

Ông chúa làng Bu Then cũng rồi cả ruột. Tai họa bắt đầu giáng xuống buôn ta đó rồi. Từ khi tiếng hú nổi lên, trâu làng đã hao mất đi, rồi hôm nay đến Kha Li, Min Pay là những đứa trẻ rất ngoan trong buôn. Nó bị cộp vồ rồi chẳng ? Nhưng đã từ lâu quanh buôn ít khi có loài thú dữ đến gần. Bầy kẹp và các rầy nương mở rộng đã đẩy lùi xa loài thú hại người. Buôn nước Ràng ta khá cao và loài thú dữ vẫn thích ở những miền thấp có lắm con mồi. Hay là nó bị quỷ dữ ăn thịt ? Nhưng làng đã cúng trâu rồi, và quỷ theo lời của lão Sa Keo vẫn còn mắc kẹt dưới chân của ngọn Chà hóc hoang vu. Bọn chúng không dám đi đi xa, có lẽ lặn hụp ở vùng suối nào rồi chết đuối chẳng ? Ngày mai sẽ bảo nhiều người lùng theo ngọn suối xem sao.

Ông già Bu Then tìm đến an ủi từng người, bảo họ đừng buồn. Tai nạn của buôn là tai nạn chung, ai cũng lo đầy cả ruột, có ai vui sướng

gì đâu ? Đừng có khóc than lớn tiếng là cho buồn ta rối loạn cả lên, khổ sở thêm nhiều kẻ khác.

Qua sáng hôm sau, ông Bu Then, ông Tha Na, bà Bù Đốp, anh Xu Bân cùng nhiều người nữa trong buôn tìm kiếm suốt các vùng suối gần đấy vẫn không thấy dấu tích gì đáng nghi về hai đứa trẻ. Nỗi lo của buôn càng tăng và trưa hôm ấy nhiều người không sao ăn được một miếng cơm nào. Hai đứa trẻ bỗng nhiên biến mất càng làm cho nỗi sợ hãi qui dữ trở nên khủng khiếp lạ thường. Ông Bu Then tìm lão Sa Keo cũng không thấy lão ở nhà. Suốt đêm hôm qua, lão cũng vắng mặt. Hay là lão cũng làm mồi luôn cho quỷ dữ ?

Hoàng hôn buông màn đen xuống trên cảnh vật đồng thời cũng gieo rắc nỗi kinh hoàng cho khắp dân làng. Mọi người đều đóng kín cửa lúc trời vừa tối và không dám thắp một ngọn lửa nào. Riêng ông Bu Then cùng với Xu Bân và một đôi người thanh niên trong làng quay quần ở tại nhà việc lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Đêm tối xuống sâu trên vùng rừng núi âm thầm càng làm cho vẻ bí mật của chốn hoang vu nhuộm đầy đe dọa. Nắm chặt cây đao mài nhọn họ cùng chong tai nghe ngóng trong đêm tưởng dò đoán được qua muôn ngàn tiếng động nhỏ mơ hồ quanh mình bao nhiêu dự định quái ác đang rình rập họ. Đầu óc của họ căng thẳng, đôi mắt mệt mỏi của họ vẫn cố mở rộng, và họ không sao ngủ được đã mấy đêm rồi.

CÒN NỮA

Hộp Thư Vườn Hồng

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Hai em CAO XUÂN DŨNG Đà Nẵng và LÊ VĂN TỰ Tam Kỳ: Đã nhận được bưu phiếu, xin cho biết tiền dùng vào việc gì. Lần sau các em nhớ viết cho chị mấy hàng gửi kèm bưu phiếu, chị rất cảm ơn.

Em NGUYỄN HOÀNG NAM Cái Răng: Em ơi! Đọc thư em, chị hoàn toàn thông cảm với nỗi bức mình của em. Thời buổi này mà còn có cậu học trò nhớ câu « Nam nữ thọ bất tương thân » thì kẻ ra cái gốc uho giáo vẫn còn bền chặt lắm. Nhưng các cụ cũng có nói: « Chấp kinh phải tòng quyền », gặp thời thế thế thời phải thế, nếu em mà phản đối chuyện ngồi cùng bàn với con gái thì em cũng nên nghĩ tới chị bạn của em. Chắc chị ấy cũng nghĩ như em và cũng không thích ngồi vậy, nhưng chị ấy không muốn làm buồn lòng ông Hiệu Trưởng và Giáo Sư, hơn nữa có khi chị ấy vì tế nhị đối với em nên không đòi đi bàn khác. Em nghĩ lại đi cho không ai buồn. Còn sự đùa bỡn thì em đừng có giận, người nào làm cho người khác cười nhiều được, sẽ lên thiên đàng đầu tiên. Em cò quá vậy làm sao mà đi xe lam, xe dò?

Em TRẦN DUY VŨ Bình Dương. Tòa soạn rất thích thú khi đọc thư em. Và nhất là chị thì chị thấy em nhận xét mục Vườn Hồng đúng không chê được. Chị đề nghị, em mua thêm tạp chí Khoa Học để mở rộng kiến thức. Ngoài ra, chị khuyên chú bé lần sau có phê bình cái gì thì phải viết một cách từ tốn và công bình, đừng có cái luận điệu phủ nhận tất cả nghe cái « Chê mà chê phải là thầy ta » nhưng vẫn đề là phải « chê phải » nghe em.

Em THIÊN THU DÃ THẢO. Saigon: Chị rất cảm kích về lòng yêu mến mà em dành cho chị. Song chị bận rộn và tự xét sẽ chẳng giúp được gì cho bút nhóm các em. Vậy em vui lòng cho chị được cáo lỗi em nhé. Đừng buồn chị nghe em.

Em LÊ DU (Saigon) V.H đạo này có thêm chị Chi Lan phụ trách chắc chắn sẽ bay bướm hơn. Các em gửi thêm bài về nữ công gia chánh mẹo vặt cho nó vui báo vui vườn nghe em.

Em LOAN (Gia Định) Ngoài bì thư là chữ cậu thư ký. Sáng chủ

nhật mời em tới tòa soạn, sẽ gặp chú N.T Em đi đến số 124 đường Trương Minh Ký (gần cổng xe lửa số 6) thì quẹo vào đó là đường Thiệu Trị Chỉ đi 20m là em gặp tòa soạn rồi.

Em LÝ ĐỨC HUY (Sóc Trang: Các ông sắp chữ đừng có sắp lộn tên chú bé này của tôi nữa mà chú ấy nổi giận đấy. Đố vui không trả lời kiểu chắc nịch đâu. Gửi cho chú NT. Cảm ơn lời chúc của em, chị đọc thấy hoa cả mắt. Nhưng chị sẽ tập viết theo chữ mẫu của em. Tết em viết cho chị đôi câu đối để chị treo nhé. Số Tết sẽ tặng gấp đôi.

Thương mến tất cả các em.

HỘP THƯ TÒA SOẠN (t.t.)

Cháu LÊ HÙNG VIỆT (Tam Kỳ) Đã gửi Tiểu Sử về cháu thuyết trình rồi. Mong tới đúng thời hạn để cháu không bị chậm trễ.

Cháu HOÀI ANH PHƯƠNG THẢO (Saigon). Bài giảng sinh của cháu mãi 10-12-71 mới tới tòa soạn nên số giảng sinh đã đem in rồi. Thơ xuân, của cháu vì lạc vận nên không thể đăng. Làm thơ lục bát, cháu nhớ câu 6 ở trên phải vần với câu 6 ở dưới nhé (Từng bày em bé ca vang, Người người vui thích chuyện trò ngày xuân, là lạc vận).

Em NGUYỄN KHẮC QUANG TRUNG (Nha Trang) Thiếu Nhi không thể hạ giá xuống 20đ, hay 25đ hay 30đ, 35đ như em đề nghị được. Tòa soạn không thể làm hơn trong hoàn cảnh khó khăn hiện tại. Mong Em thông cảm.

Cháu NGUYỄN ĐÌNH TÂN (Tam Kỳ) Sẽ đăng bài luận của cháu. các ô chữ đã nhận được đủ cả. Cháu cứ gửi tiếp.

Em LÊ HỮU PHƯỚC (Cái Bè) Muốn gia nhập TN em gửi tên, ngày sinh, địa chỉ, kèm 2 ảnh và 6đ tem về tòa soạn. Không cần phải có năng khiếu gì, miễn giữ gìn tác phong, đức hạnh đề xứng đáng là 1 TNVN.

Em NHAN ĐẠO KHƯƠNG (Tuy Hòa) Tòa soạn rất hoan nghênh các bài ảo thuật. Em cứ gửi về, nếu hay sẽ đăng. Tòa soạn bận nhiều công việc nên không thể nhận đóng bộ TN cho em được.

Cháu HUỖNH SONG (Nha Trang) TRẦN HOÀNG VŨ (Sadek) NGUYỄN HOÀNG VINH (Saigon) Cháu coi câu trả lời của em Lê Hữu Phước ở trên.

Cháu THUY MINH QUÂN (Saigon) Tòa soạn không xa Saigon. nếu cháu ghé nhà sách KT được thì ngại gì mà không đến tòa soạn. Cháu thông cảm cho là tòa soạn rất ít người, không thể chu toàn hết công việc gửi sách tặng cho độc giả ở Saigon được.

Em TRẦN QUỐC HÙNG (Tân Phước Khánh) Nước sông đổ ra biển không làm nước biển nhạt đi được là vì nước biển bốc hơi, đem mưa vào đất liền và do đó sông mới lại có nước đổ ra biển. Tòa soạn rất tiếc rằng báo TN đã không đem lại cho mấy anh em của em một điều bổ ích nào ngoại trừ cái Radio bằng củ khoai tây theo như các em nhận xét.

Em NGÔ VŨ HẢI SƠN (Saigon) Sẽ gửi Bích chương cho em. Em gửi ảnh, phiếu và 6đ tem về toạ, sẽ làm thẻ khác cho em. Kỳ này ráng giữ cẩn thận nhé. Tình hình chưa cho phép tổ chức Đại Hội TN Toàn Quốc em ạ. Nhưng ở Sài gòn, em có thể tới tòa soạn lấy thiệp mời tham dự buổi Họp mặt văn nghệ mừng Giáng Sinh tại trường QGÂN vào hồi 16g ngày 19-12-1971

Em VÕ VĂN TÀI (Saigon) Muốn mua thuốc rửa hình em có thể ghé các Kiosque ở đường Nguyễn Huệ, hay tiệm ảnh Hạ Long ở đường Pasteur Saigon (cạnh cinema Casino).

Em TRẦN VĂN NGHĨA (Biên Hòa) TRƯƠNG CÔNG NGÔ (Thánh Tâm) Đã nhận được bài của các em. Tòa soạn đang đọc.

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC

Chuyện Cu tí (của Anh Vũ) 195 tới hôm đó (Ý Nguyên, Thanh Vân, Hồ Mai) 196 một thoáng bụi mờ (Mân-Linh) 197 một mái gia đình (Đinh-thị Thúy-Mân) 198 một ngày vui (Hành Thiên) 199 ước mơ loài cỏ dại (Hoàng Long) 200 lấu cá (Nguyễn huy Cảnh) 201 lòng thương (Cao văn-Dũng) 202 ngày xưa thân ái (Lê-Trung) 203 Thanh (của Nhân Thanh) 204 vòng tay mẹ (Vương Kim Huệ) 205 người mẹ tội (Trần Huy Hòa) 206 buổi tối mùa đông (Đỗ Xuân Hội) 207 xa rồi kỷ niệm (không đề bút hiệu) 208 ngày tháng hồng xưa (Nguyễn Hồng Giang) 209 sinh hoạt hằng ngày của gia đình tôi (của Trương thị Ngọc Ánh) 210 lời chúc, đi học (Trần thu Tuấn) 211 con Bod (Phạm Hoàng Anh Sơn) 212 hai chữ gia đình (Ngô thị Thanh Khuê) 213 Buổi tối trong gia đình (của Văn Hùng).

MỪNG
CHÚA
GIÁNG
SINH

